

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**RHODESIA'S
IAN SMITH**

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

Veel bijgeleerd

„Ik wil u hierbij bedanken voor de toezending van de drie uitgaven van uw tijdschrift *De ECHTE WAARHEID*. Het is werkelijk zoals u het stelt uniek vergeleken met alle andere. Ik moet u bekennen dat ik de afgelopen paar maanden dat ik uw blad lees veel heb bijgeleerd. Aan het boekje *De zeven regels voor succes* heb ik enorm veel te danken. Ik bemerk nu reeds de veranderingen in mijn leven.”

K.H., Paramaribo.

Septemhernummer

„Het nummer van september heb ik nog maar pas ontvangen en reeds helemaal uitgelezen. Buitengewoon objectief, kritisch en heel interessant! Geen enkel tijdschrift lees ik met zoveel belangstelling als het uwe.”

R.S., Borgerhout (Antw.).

„Lay-out”

„Als abonnee op uw maandblad, heb ik wel interesse in het boekje *De ideale wereld van morgen*. Ook spreek ik mijn voldoening uit over de hernieuwde, frisse lay-out van uw maandblad. Proficiat!”

M.J.P., Deurne (Antw.).

De Echte Waarheid

„Nogmaals wil ik u hartelijk danken voor de stipte toezending van uw blad. Het is elke maand weer ongelooflijk, soms angstaanjagend goed, vooral die nieuwe uitgaven.”

B.L.D., Oud-Beijerland.

„Nu ik sedert enige maanden op mijn verzoek zowel *De ECHTE WAARHEID* als *The PLAIN TRUTH* heb ontvangen en gelezen, mag ik, nu dit alles zonder kosten mijnerzijds gebeurt, op zijn minst toch wel melden dat ik de inhoud van deze uitgaven zeer helder, informerend en opvoedend acht. Juist als publicist, die ook nog wel eens lezingen houdt en als docent optreedt, meen ik dit oordeel te mogen uitspreken. Wat mij is opgevallen, is dat in genoemde uitgaven niet ‘gezeurd’ wordt over de filosofie die Ambassador College ertoe gedreven heeft dit werk te doen, wat ik een zeer positief ‘asset’ vindt.”

J.R., Amsterdam.

Modern Dating

„Gisteren ontving ik via de post uw boekje „Modern Dating”. Toen ik eenmaal begonnen was met lezen, kon ik het moeilijk naast mij neerleggen, zo boeide mij de inhoud, tenminste zover ik de Engelse tekst begrijpen kon. Hoewel ik het op verschillende punten toch niet eens ben met hetgene wat in de tekst staat, was de algemene lijn volgens mij wel goed en zeer geestverruimend, wat ik altijd in uw publikaties waardeer.”

P.F., Susteren.

Persoonlijke aanvraag

„Een familielid van mij heeft u verzocht mij uw publikaties toe te sturen aangezien ik deze bij hem thuis ingezien heb en ik ze heel interessant vond. Hij deelde mij echter mee dat ik persoonlijk een verzoek om toezending tot u moest richten. Ik zou het derhalve zeer op prijs stellen in de toekomst uw tijdschrift en andere publikaties te mogen ontvangen. Voor toezending zeg ik u tenzeerste dank.”

L.P.W., Den Haag.

● *Wij willen heel graag iedereen die om een abonnement vraagt van dienst zijn, maar wij willen er ons ook zoveel mogelijk van verzekeren dat De ECHTE WAARHEID werkelijk gewenst is. Daarom stellen wij altijd voor dat het abonnement persoonlijk aangevraagd wordt.*

Naam doet eer aan

„Onlangs heb ik een stukje in uw blad *De ECHTE WAARHEID* gelezen, het septembernummer, van ‘Golda Meir’ en ‘Het moderne onderwijs’. Zoals u dit schrijft had ik het nog nooit gelezen. Ik vind dit zeer interessant. Zo leert men de achtergronden kennen die achter een zaak zitten. En wel zoals je het haast nooit hoort.”

K.R., Harderwijk.

Al onze lezers worden verzocht vanaf heden hun correspondentie uitsluitend te richten aan het adres in Nederland:

**Ambassador College
Postbus 496
Arnhem.**

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

December 1971

4e jaargang

No.12

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. ©1971 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoch

Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg

Vern L. Farrow

Paul W. Kroll

David Jon Hill

Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schne; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor.

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W.R. Whikehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Don Faast, Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Vierra, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld.

U gelieve uw correspondentie te richten aan:

Ambassador College
Postbus 496
Arnhem
Nederland.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van

Wereldvrede in onze tijd?

Manila, 18 juli:

GROTE KRANTEKOPPEN maakten hier in Manila op vrijdag 16 juli het aanstaande bezoek van president Nixon aan premier Tsjoë En-lai van Rood-China in Peking bekend. De president deed de mededeling op 15 juli aan de Amerikaanse westkust, maar toen was het hier al vrijdag.

Volgens de woorden van de president zal hij „een reis ondernemen die, naar hij innig hoopt, een reis in het belang van de VREDE zal worden”.

Hier in Manila zei president Marcos dat de regering van de Filippijnen het besluit van de heer Nixon „met oprechte interesse” verwelkomt. De meeste hoofden der delegaties van de *Asian and Pacific Council* (ASPAC), die hier vergaderen, hopen dat dit bezoek zonder weerga ertoe zal bijdragen de VREDE en het evenwicht in Azië en de wereld te bevorderen. Er is voor mij voor a.s. maandagmorgen een ontmoeting met generaal Carlos P. Romulo gearrangeerd. Dat is belangrijk. Hij is de minister van buitenlandse zaken.

Laat ik u ondertussen een vluchtig inzicht geven in de methodes waarmee communistische landen „voor VREDE werken”. In de Hongkongse *Standard* van vandaag (zondag) staat over een halve pagina breedte een foto van president Nixon „toegejuicht na zijn beslissing inzake China”. Maar direct onder de foto, op de voorpagina, staat het volgende in grote vette letters: „VS BEOGEN CHINA AAN TE VALLEN, ALDUS OPPERBEVELHEBBER VAN MAO'S STRIJDKRACHTEN”.

Het artikel begint met: „De opperbevelhebber van de Chinese strijdkrachten, Huang Yung-sheng, beschuldigde de Verenigde Staten op dezelfde dag dat Peking zijn uitnodiging aan president Nixon bekend maakte, van voorbedachte agressie tegen China”.

Verder: „Huang zei dat de VS in samenwerking met Japan probeerden van Zuid-Korea een militaire basis voor agressie tegen Noord-Korea en China te maken”.

Hij voegde eraan toe: „Wij geven de Amerikaanse en Japanse reactionairen deze waarschuwing: U zult geen succes hebben met uw agressieve plannen tegen de volkeren van Korea, China en andere Aziatische landen... Als u het waagt een nieuwe agres-

In dit nummer

Wat onze lezers schrijven	
— Binnenzijde voorpagina	
Persoonlijk	1
Rhodesia — na zes jaar onafhankelijkheid	3
Exclusief interview met Ian Smith, premier van Rhodesia	6
Vooruitlopend nieuws	9
Olie uit het Midden-Oosten — „Zwart goud” voor Europa	11
Italië en Ethiopië — oude banden hernieuwd ..	18
Ouders dienen de beste onderwijzers te zijn	20
Biologische revolutie — beheersing van het leven op komst?	23
Uitzendtijden van De Wereld van Morgen ..	30

Foto: Keystone

ONZE OMSLAGFOTO

Premier Ian Smith verklaarde op 11 november 1965 eenzijdig Rhodesia's onafhankelijkheid van Groot-Brittannië. Als vergeldingsmaatregel legde Engeland een algehele handelsblokkade op in de hoop Rhodesia op zijn knieën te krijgen. De blokkade faalde. In 1969 noteerde Rhodesia een toeneming in de export over het jaar daarvoor. In juni 1969 stemden de overwegend blanke kiesgerechtigden in een referendum met overgrote meerderheid voor afstand van de belofte van trouw aan de koningin van Engeland. In maart 1970 werd Rhodesia tot een republiek uitgeroepen.

sieoorlog te ontketenen, zult u zeker volkomen vernietigd worden.”

Er stond nog meer waarin de Verenigde Staten beschuldigd werden van „intriges” tegen China en de volkeren van Azië.

Dit soort valse beschuldigingen en dreigende propaganda is kenmerkend voor communistische praktijken — de vrije wereld beschuldigen van datgene waaraan ze zichzelf schuldig maken.

Dit is maar één voorbeeld van de manier waarop communistische regeringen voor VREDE werken — en waarom ER GEEN VREDE IS!

LATER, 19 juli:

De ontmoeting tussen de minister van buitenlandse zaken, generaal Carlos P. Romulo en mij vond, zoals afgesproken, vanmorgen plaats.

Ik ben er zeker van dat geen andere redacteur of journalist uit de westerse wereld in de gelegenheid is geweest zo vlug na de bekendmaking van de heer Nixon een persoonlijk onderhoud te hebben met een met de buitenlandse zaken belaste functionaris in een van de toonaangevende, vlak bij China gelegen landen in het Verre Oosten.

Juist nu is de houding van staatshoofden in het Verre Oosten belangrijk nieuws. Het bezoek van de Amerikaanse president aan Peking raakt hen meer dan landen in andere delen van de wereld.

Mijn onderhoud met generaal Romulo

Generaal Romulo had zich er al enige tijd op verheugd mij te ontmoeten. Wij hadden beiden, 26 jaar geleden, de Conferentie van San Francisco bijgewoond waar het handvest van de VERENIGDE NATIES werd opgesteld. We troffen elkaar een jaar geleden weer te San Francisco op het 25-jarige jubileum van die conferentie. De opvallendste rede die in de plenaire zittingen van die conferentie werd uitgesproken was naar mijn mening — en naar die van vele anderen — die van de generaal uit de Filippijnen. Hij is sinds die tijd een vrij belangrijke en invloedrijke man in Aziatische kwesties en aangelegenheden inzake het Verre Oosten geweest.

Hij overhandigde mij eerst zijn eigen perscommuniqué dat op dat ogenblik naar de kranten onderweg was. Hierin noemde hij de aankondiging van president Nixons aanstaande bezoek aan Tsjoe En-lai „een diplomatieke doorbraak van grote betekenis voor Azië en de wereld”.

Alvorens in te gaan op het belangrijke onderwerp van het komende bezoek aan Peking, vertelde de generaal ons van zijn recente bezoek aan Roemenië. (De heer Stanley R. Rader, onze juridische adviseur, die mij gewoonlijk vergezelt, was ook aanwezig). Toen ik zei dat wij een uitnodiging voor een bezoek aan dat land gekregen hadden, drong hij er sterk op aan dat we erheen zouden gaan.

Ik vroeg generaal Romulo naar zijn mening over de betekenis van het bezoek van de heer Nixon aan Tsjoe en de uitwerking ervan op de Aziatische volkeren — en of, net als het verhaal van Mohammed en de berg, het in Azië als gezichtsverlies zou worden beschouwd, tenzij de president erop zou staan dat Tsjoe ook naar Washington zou komen.

„Nee, absoluut niet”, antwoordde hij. „De hele wereld weet heel goed dat Amerika wereldmacht nummer één is. Ik vind het van het grootste belang voor de wereldvrede dat de sterkste wereldmacht nederigheid aan de dag legt in plaats van arrogantie. De wereld is gepolariseerd in twee ogenschijnlijk onverzoenlijke kampen. Deze poging kan voor de volkeren in de twee kampen de middelen verschaffen om zich inschikkelijk te tonen.”

Minister Romulo hechtte belang aan de beperkingen die de Verenigde Staten zichzelf in hun grote macht opgelegd hadden — en aan het feit dat Amerika beseft heeft dat het een verplichting jegens de rest van de wereld heeft en dat het zijn grote macht niet mag gebruiken op elke manier die hem belieft. Hij achtte de macht van de Verenigde Staten zó groot dat zij zich kunnen veroorloven de eerste stap naar samenwerking te zetten.

De minister van buitenlandse zaken van de Filippijnen vond dat het bezoek van de Amerikaanse president het verstrijken van het huidige tijdperk en het begin van een nieuw tijdperk inluidt.

Ik vroeg generaal Romulo naar zijn huidige opvattingen over het communisme en of ze veranderd waren. Hij zei toe te moeten geven, zijn opvattingen de laatste paar jaar zeer geleidelijk iets gewijzigd te hebben. Als een naar eigen verklaring levenslange tegenstander van het communisme, bekende hij een gedeeltelijke verandering van denken te hebben ondergaan. Dat wil zeggen, hij kon het er niet langer mee eens zijn dat elke door communisten beïnvloede of overheerste actie in elke afgelegen hoek van de wereld door de

Sovjets of communistisch China werd aangesticht of beïnvloed. Het kon net zo goed een plaatselijke actie zijn die verwekt werd door plaatselijke toestanden en die om plaatselijke geschillen handelde.

Hij herinnerde ons aan de slepende opstand in de Filippijnen en de gestage pogingen van zijn regering die bepaalde beweging in te tomen. Hij was ervan overtuigd dat de opstand van de Huks van plaatselijke oorsprong was en niet door Peking of Moskou werd aangesticht.

Ik vroeg hoe hij stond ten opzichte van de zogenoemde „dominotheorie”, speciaal met betrekking tot het Zuidoostaziatische gebied.

„Ik was nooit overtuigd van de deugdelijkheid van die theorie”, antwoordde hij. „Ik ben er nooit van overtuigd geweest dat ‘als Zuid-Vietnam valt, ook de rest van Zuidoost-Azië valt’. De Filippijnen hebben de Verenigde Staten in Vietnam gesteund en hebben zelfs verscheidene bataljons voor het Vietnamese front geleverd. Hij zei dat hoewel het terecht en misschien noodzakelijk was voor de Verenigde Staten om datgene te beschermen wat zij als hun essentiële belangen in dat gebied beschouwden, hij de dominotheorie nooit een deugdelijk argument had gevonden.

Ik zei generaal Romulo dat ik zijn openhartig commentaar waardeerde, zelfs al was ik het niet noodzakelijkerwijs met al zijn denkbeelden eens.

Dit geeft onze lezers echter een verslag uit eerste hand over de reactie van het hoofd van buitenlandse zaken van een belangrijk Aziatisch land, opgetekend terwijl het nieuws vers van de pers kwam.

De mensheid op zoek naar vrede

Sedert het begin van de geschiedenis hebben volkeren en hun heersers naar VREDE gestreefd — om VREDE gevochten — en voor VREDE oorlog gevoerd.

Waarom hebben we nog nooit WERELDVREDE gehad?

De Eerste Wereldoorlog werd volgens de Amerikaanse president Woodrow Wilson gevoerd om „de wereld voor de democratie veilig te stellen” — de oorlog die aan alle oorlogen een EIND zou maken! We hadden de Haagse Vredesconferenties en andere pogingen om tot eenheid te komen ter wille van de vrede. Maar nu

(Vervolgd op pagina 31)

RHODESIA- na zes jaar onafhankelijkheid

Door de politieke wereldopinie in 1965 afgewezen, getroffen door een poging tot economische worging vanwege door de VN opgelegde sancties en geplaagd door de inherente problemen van een pioniersgebied dat met de werkelijkheid van de twintigste eeuw te worstelen heeft — dat waren de weën bij de geboorte van Rhodesia. Tegenwoordig is de furore afgezakt tot een zacht gerommel. Nu, na 11 november 1971 — de zesde verjaardag van zijn onafhankelijkheid — is Rhodesia nog steeds springlevend en gezond.

DE JAREN VIJFTIG en het begin van de jaren zestig waren getuige van het verval en de ondergang van het Europese kolonialisme in Afrika. Naarmate het Europese verzet tegen de koloniale onafhankelijkheid afzwakte, werd de stroming van het Afrikaanse nationalisme sterker en traumatischer.

Soms vond de verandering op een ordelijke manier plaats, maar al te dikwijls werd de „vooruitgang” door zowel zwarten als blanken met geweld en bloedvergieten bezoedeld.

Rhodesia's bewogen geschiedenis

Maar de tijd was rijp. Afrika stond nu klaar het juk van de Europese exploitatie af te werpen. In bijna alle kolonies of gebieden was het eindresultaat hetzelfde — de creatie van een nieuwe en onafhankelijke Afrikaanse staat.

In 1964 werd de federatie van de drie gebieden Noord-Rhodesia, Zuid-Rhodesia en Nyasaland onafhankelijkheid van Engeland aangeboden. Een van de voornaamste voorwaarden stelde dat elke nieuwe republiek door een meerderheidsregering bestuurd zou worden.

Noord-Rhodesia (nu Zambia) en Nyasaland (nu Malawi) namen de voorwaarden

direct aan. Maar Zuid-Rhodesia, een al sinds 1923 door blanken geleid gebied met zelfbestuur, weigerde het Britse ultimatum aan te nemen en verklaarde zich eenzijdig onafhankelijk.

De wereldopinie reageerde onmiddellijk en heftig. Van de ene op de andere dag werd Rhodesia een „rebellende kolonie” genoemd. De blanke minderheidsregering van premier Ian Smith werd beschreven als „bevoogdend” en „racistisch”. Ian Smith werd een bandiet, een stijfkoppige Schot, een dictator genoemd — zijn kabinet werd als een troep Rhodesische cowboys betiteld.

De regering-Smith — samen met Rhodesia's 250 000 blanke burgers — werd ervan beschuldigd een politiestaat op te richten die de vijf miljoen zwarte Afrikanen zou onderdrukken.

Deining na de onafhankelijkheid

Vele Afrikaanse en Aziatische landen verhoogden hun druk op de Britse regering en op de Verenigde Naties. Er gingen stemmen op om troepen te sturen om de rebelle gewapenderhand de kop in te drukken! Men eiste een democratisch systeem van „one man, one vote” dat borg zou staan voor een Rhodesische regering

door een Afrikaanse, zwarte meerderheid.

Maar de regering-Smith stond pal.

Engeland weigerde de nieuwe staat te erkennen, evenals de meeste andere landen. In de hoop de blanke Rhodesiërs te dwingen van mening te veranderen, legde Engeland een handelsblokkade op. De VN gebood een algehele economische boycot.

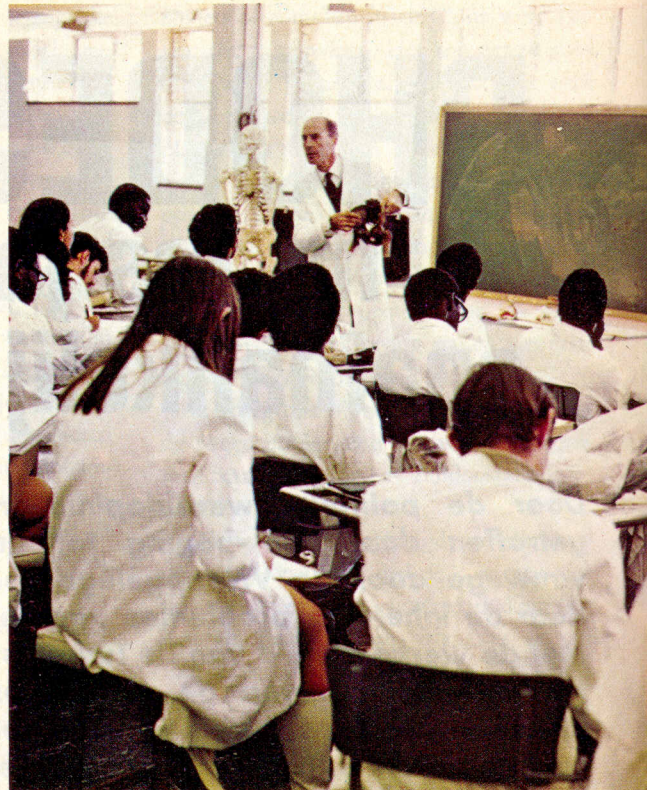
Ondanks druk van andere Afrikaanse staten weigerde Engeland standvastig militair geweld tegen zijn Rhodesische neven te gebruiken met het argument dat een dergelijke actie „contraproductief” zou zijn.

De sancties faalden. Mozambique en Zuid-Afrika bleven met Rhodesia handeldrijven. Zelfs Zambia was gedwongen met Rhodesia te handelen, aangezien minstens de helft van zijn invoer over Rhodesisch gebied liep.

Tijdens de eerste jaren van de sancties liep de totale uitvoer van Rhodesia achteruit, maar tegen 1969 werd er een stijgende lijn merkbaar.

In 1969 stemde de regering-Smith vóór afstand doen van de belofte van trouw aan de koningin van Engeland en riep in maart 1970 Rhodesia tot republiek uit.

Ten einde de lezers van *De ECHTE WAARHEID* op de hoogte te brengen met de toestand in Rhodesia, publiceren wij, te beginnen op pagina 6, een exclusief interview met premier Ian Smith. De foto's op de volgende pagina's werden genomen door fotografen van *De ECHTE WAARHEID*.

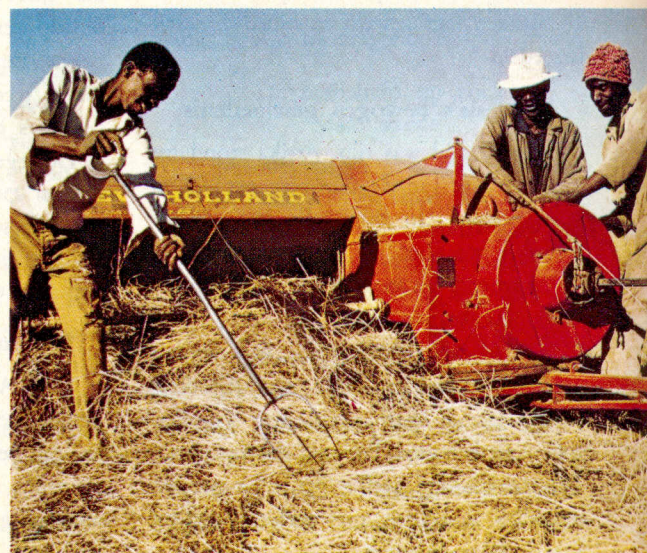
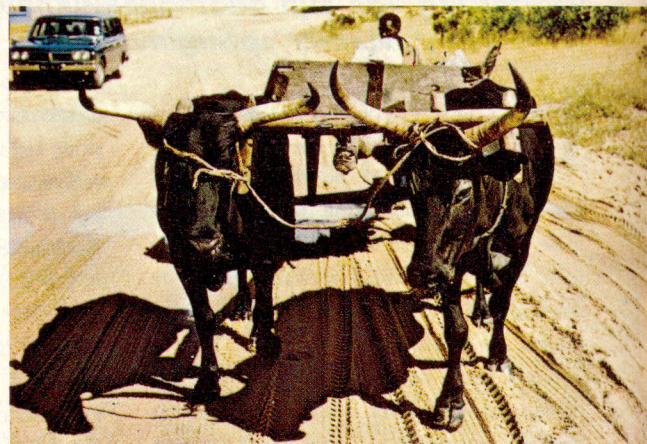

RHODESIA- Land van contrast

Rhodesia is een land van oorspronkelijke, onbedorven schoonheid, waar bijna geen industriële verontreiniging voorkomt. De binnenstad van Salisbury, 390 000 inwoners, is een stralende en moderne stad in westerse stijl. Een groot deel van de plattelandsbevolking leeft echter nog in het stenen tijdperk. De meesten van Rhodesia's blanke staatsburgers en een heel klein, maar groeiend deel van zijn zwarte Afrikaanse burgerij woont in bescheiden middenstandshuizen. (Foto rechts boven toont het huis van een rijke Afrikaanse zakenman.)

Moderne en oude vormen van landbouw overleven zij aan zij. Onder de blanken is niemand analfabeet. Er zijn geen statistische gegevens over het gros van de zwarte bevolking, maar het aantal negers die kunnen lezen en schrijven neemt geleidelijk toe naarmate gelden voor onderwijsvoorzieningen beschikbaar komen.

Foto's: Ambassador College

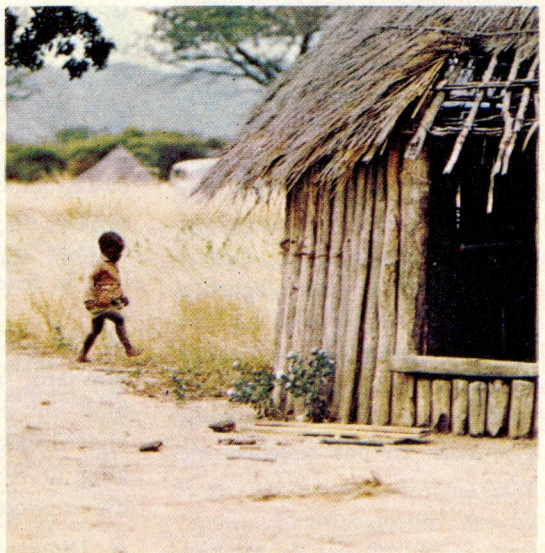
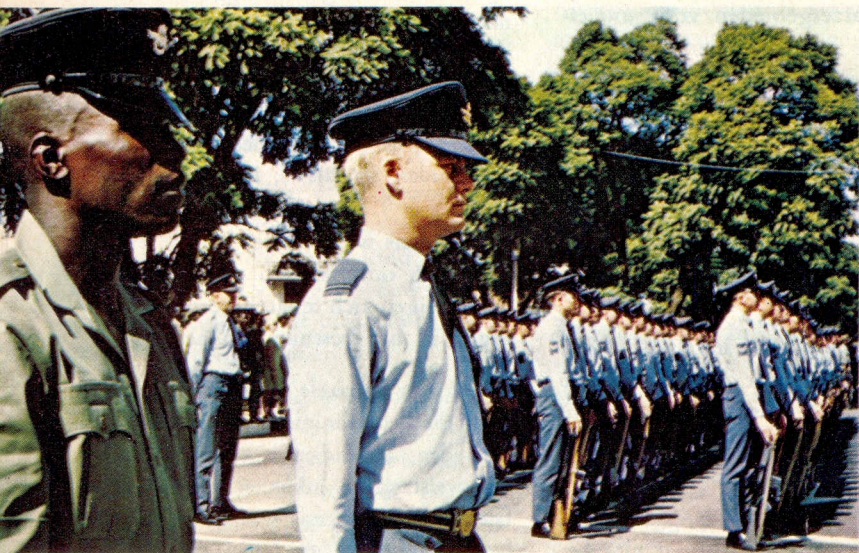
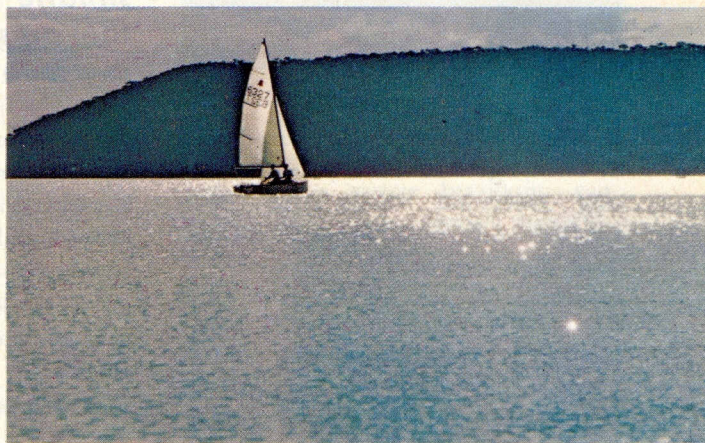
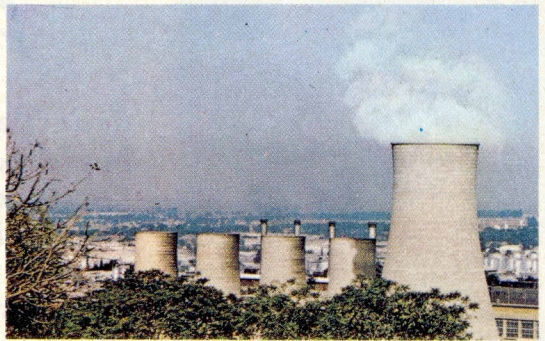
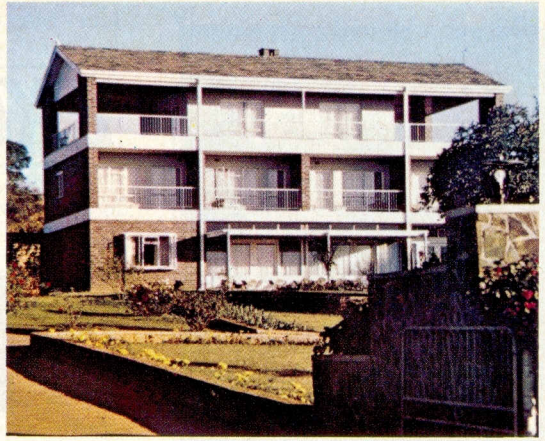

Foto: Ambassador College

EXCLUSIEF INTERVIEW

met

IAN SMITH

Premier van Rhodesia

Redactieleden van DE ECHTE WAARHEID en de adjunct-hoofdredacteur, Garner Ted Armstrong, hebben onlangs Rhodesia bezocht. Tijdens zijn verblijf in Salisbury interviewde hij premier Smith. Wij geven u hier de antwoorden van Ian Smith op belangrijke vragen over de uitwerking van de sancties tegen Rhodesia en de huidige economische situatie in zijn land. Hij bespreekt het tegenwoordige en toekomstige beleid met betrekking tot Rhodesia's zwarte meerderheid en zijn relaties met Zwart Afrika.

V. Mijnheer Smith, als een gevolg van de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring ondervond Rhodesia een door sancties uitgeoefende economische druk. Zijn deze sancties effectief?

A. Ik geloof niet dat zij het doel bereikt hebben dat ze hadden moeten bereiken, maar wij ontkennen niet dat bepaalde aspecten van onze economie onder de sancties geleden hebben. Het totale beeld is echter dat Rhodesia zich juist vanwege de sancties geweldig versterkt heeft. Wij zijn niet alleen vanuit politiek oogpunt dichter bij elkaar gekomen en hebben een sterke, jonge, viriele natie gevormd, maar op industrieel en economisch gebied, zou ik zeggen, hebben wij in de laatste vijf jaar een even grote ontwikkeling doorgemaakt als onder normale omstandigheden in tweemaal zo veel tijd het geval zou zijn geweest. In feite hebben de sancties dit teweeggebracht. Zij hebben de Rhodesiërs gestimuleerd, en we zijn erin geslaagd ons mannetje te staan en ons beste beentje voor te zetten.

V. Heeft u de indruk dat de sancties bepaalde facetten van uw economie in enig opzicht schaden of treffen?

A. Ja, wij ontkennen niet dat er bepaalde sectoren zijn die geleden hebben. Het klassieke voorbeeld is onze tabaksindustrie. Maar ondanks de sancties houdt zij het hoofd boven water. In feite begint zij zich nu te herstellen. En zodra de toestand weer normaal is denk ik dat onze tabaksindustrie er veel gezonder en veel sterker voor zal staan dan voorheen.

V. Kunt u afzetgebieden voor uw tabaksindustrie en andere landbouwproducten vinden?

A. Ja, maar niet zo veel als we wel zouden wensen, en we hebben nog steeds een tabaksvoorraad. Ik denk dat ik u wel kan vertellen dat we in de laatste jaren eigenlijk evenveel verkocht als geproduceerd hebben. In feite zelfs iets meer.

V. De grondwet die in 1969 werd aanvaard, wordt door het Afrikaanse blok in de VN als in hoge mate onderdrukkend voor de zwarte bevolking in Rhodesia beschouwd. Wat is uw antwoord daarop?

A. Dit kan natuurlijk helemaal niet beezen worden. Er is niets onderdrukkends bij. Het enige dat wij gedaan hebben, is

staan op bepaalde voorwaarden. Wij zeggen: laat verdienste de maatstaf zijn, en dit is niets nieuws in dit land. Wij hebben altijd criteria gehad waaraan naar onze mening door de mensen voldaan moet worden vóórdat zij politiek kunnen meespreken. Uiteindelijk wordt er van bestuur verwacht verantwoordelijk te zijn en wij geloven dat men zich moet kwalificeren en een bepaalde mate van verantwoordelijkheid aan de dag moet leggen, een zekere mate van beschaving, vóórdat wij iemand kunnen toestaan politieke inspraak uit te oefenen. En ik zou zelfs zo ver willen gaan met te zeggen dat ik denk dat veel andere landen in de wereld er heel wat beter aan toe zouden zijn als zij hetzelfde deden.

V. Volgens welk proces kan de zwarte man zich ontwikkelen en de gelegenheid krijgen zich te laten vertegenwoordigen in het bestuur van het land?

A. Er zijn bepaalde voorwaarden vastgesteld die een minimaal ontwikkelingspeil inhouden; bovendien is er een criterium wat welstand en inkomen betreft. Nu is het zo dat de criteria wat de zwarte man betreft héél wat lager liggen dan die voor de blanke man. In dit opzicht hebben wij meer dan ons best gedaan hem tegemoet

te komen, in het besef dat hij wat beschaving betreft nog ver achter ons staat.

Volgens mij beseffen maar weinig mensen dat er aan het begin van deze eeuw hoegenaamd geen beschaving onder de zwarte bevolking hier bestond. Vlak voor de eeuwwisseling kwamen de eerste Europeanen pas hier. De geschiedenis van het land is jong en wij hebben in die tijd een geweldige vooruitgang geboekt. Maar wij beseffen dat de Afrikanen bij de Europeanen achter zijn; en dienovereenkomstig liggen hun criteria voor het kiesrecht ook veel lager dan de voorwaarden die we onze blanke bevolking stellen.

V. Is uw uitspraak dat zij „bij de Europeanen achter zijn” gebaseerd op hun kleur en etnische oorsprong, of op andere oorzaken?

A. Zoals ik al zei, komt het door het feit dat zij tot rond de eeuwwisseling geen contact met de beschaving hadden; men kan dus niet van een land of een volk verwachten dat het in ongeveer zeventig jaar automatisch beschaafd wordt. Het beschavingsproces neemt naar mijn mening eeuwen in beslag — dát is de voornaamste reden. Ik kan u verzekeren dat wij verstandig genoeg zijn om te beseffen dat hoe eerder wij het niveau van deze mensen kunnen verhogen, hoe beter zij opgeleid zijn, hoe beschaafder zij zijn, des te beter het voor ons allen is. Wij zouden niet graag steeds door willen gaan mensen mee te slepen die niet hetzelfde niveau bereikt hebben als de overigen, de blanken. Onder deze omstandigheden zijn ze een blok aan het been. Ik wil niet onvriendelijk zijn, maar dit is nu eenmaal een feit.

Wij beseffen dat hoe eerder we deze mensen in een aanwinst voor ons land kunnen veranderen, des te beter het voor ons allen is, en dit is ons doel.

V. Men beschuldigt u er gewoonlijk van dat er wel tienmaal zoveel aan de opvoeding van elk blank kind besteed wordt dan er voor de opvoeding van een zwart kind wordt uitgegeven. Wat is uw commentaar hierop?

A. Naar mijn mening is dit overdreven, maar ik ontken niet dat er betere opleidingsmogelijkheden voor de blanken in Rhodesia bestaan dan voor de zwarten. Hiervoor is echter een goede reden. U moet begrijpen dat de negerbevolking in Rhodesia tot aan de laatste oorlog, de Tweede Wereldoorlog, geen belang in

opvoeding stelde. Zij wilden niet naar school; zij wilden hun kinderen niet naar school sturen. Zij waren mensen van het land en hadden hele grote gezinnen. Zij wilden hun kinderen thuis houden om op het vee te passen, het vee te hoeden en meer van zulke karweitjes. Naar school sturen was er niet bij. Het naoorlogse tijdperk bracht een ommekeer en toen wilden ze allemaal naar school.

Hetzelfde gold voor de gezondheidsvoorzieningen. Vóór de oorlog kon men deze mensen geen ziekenhuis in krijgen, zelfs al waren zij ziek. Ze waren achterdochtig. Na de oorlog wilden ze allemaal naar het ziekenhuis. In de praktijk leverde dit een reusachtig probleem op. Zoals u weet zijn wij een klein land met een geringe blanke bevolking en de blanke bevolking brengt bijna de volle 100% van de belastingen op, hetgeen de regering aan sociale voorzieningen voor het volk moet besteden. De last wordt dus maar door een klein gedeelte van de blanke bevolking gedragen.

Het was onmogelijk de normen voor onderwijs en gezondheidsdiensten van een toestand waarin deze mensen ze niet wilden aannemen, onmiddellijk op te voeren naar een toestand die gelijk stond met de diensten aan blanken die deze altijd gewild en altijd gehad hebben. Dit is dus de kloof die bestaat, begrijpt u, en dit is niet iets wat in korte tijd overbrugd kan worden. We zijn enorm gevorderd; en ik kan u wel in vertrouwen meedelen dat ons Afrikaanse volk betere onderwijs- en gezondheidsvoorzieningen heeft dan de negers in andere landen ten noorden van ons op het Afrikaanse continent. Ik geloof dat dat een maatstaf is van wat we gedaan hebben, maar we ontkennen niet dat er nog heel wat te doen is. Het is alleen maar een kwestie van wat in de beschikbare tijd praktisch uitvoerbaar is.

V. Zou u zeggen dat er een zwarte middenstand of een groeiende zwarte middenstand in Rhodesia is?

A. Zeer beslist. In feite geloof ik dat we een stadium bereikt hebben waarin men bijna zeggen kan dat er een zwarte hogere stand bestaat. Ik kan u verzekeren dat er vele zwarten in dit land zijn die meer geld bezitten dan ik en die een betere woning hebben dan die ik had voordat ik mijn tegenwoordige positie bekleedde. We kunnen u, en iedere andere bezoeker die naar dit land komt, deze woningen laten zien.

V. Laten we ons voor een ogenblik tot uw internationale handel bepalen. Ik zag veel Japanse Toyota's en veel Japanse apparatuur en machines in het land. Het ligt dus voor de hand dat er via de een of andere route, misschien met behulp van Zuid-Afrika, bepaalde methodes bestaan waardoor u de sancties ontduikt en met Japan handelt. Is dit een soort van semi-officiële of de een of andere clandestiene manoeuvre?

A. Wij drijven niet alleen handel met Japan, maar met vele landen in de wereld. Ik denk dat de twee grootste uitzonderingen daarop Engeland en Amerika zijn. Zij schijnen het spelletje dat aan de gang is, mis te lopen, maar wij onderhouden goede handelsbetrekkingen met de meeste landen in de wereld. Zoals u ongetwijfeld is opgevallen, kunnen wij alles krijgen wat we nodig hebben en wij bevinden ons in de gelukkige positie dat wij in Rhodesia veel waardevolle grondstoffen bezitten die voor andere landen begerenswaardig zijn. In ruil hiervoor drijven wij vanzelfsprekend handel. Hoe wij dat precies doen, ga ik op dit ogenblik natuurlijk niet met u bespreken. Dat zult u wel begrijpen.

V. Mijnheer Smith, hoe zou u de houding van de zwarte bevolking van Rhodesia t.o.v. uw regering beschrijven?

A. Op dit ogenblik doet het mij genoegen te kunnen zeggen dat de zwarte bevolking een heel vriendelijke houding tegenover ons inneemt. Er zijn uiteraard een paar andersdenkenden. Er zijn hier bepaalde groepen die vijandig gezind zijn. Wij zijn ervan overtuigd, en we hebben afdoende bewijzen, dat deze mensen door machten buiten ons land, communistische machten, aangezet worden. Zij willen eenvoudig de regering overnemen en alle blanken uit Afrika verdrijven. Hun overtuiging is in principe dat Afrika alleen voor zwarte Afrikanen bestemd is, niet voor blanke Afrikanen.

V. Is dit een communistische overtuiging? Of is het de overtuiging van een etnische groep en van een ras, of van een stam?

A. Ik ben ervan overtuigd dat het een communistisch geloof is, dat het door communisten wordt aangewakkerd. Het merendeel van de zwarte bevolking hier ziet de blanken graag. Zij weten dat het

de blanken waren die „know-how” en kapitaal naar dit deel van de wereld gebracht hebben om het land tot ontwikkeling te brengen en dat zij tegenwoordig zonder deze dingen wel in een heel jammerlijke situatie zouden verkeren.

V. Als ik zo in Rhodesia rondreis, zie ik duidelijk dat de zwarte bevolking over het algemeen een dienstverlenende stand is. Velen van de blanke Rhodesiërs, misschien zou ik wel kunnen zeggen bijna allemaal, hebben voor de diverse baantjes, hetzij in hun huizen, hetzij op hun landerijen, zwarten in dienst. Zijn deze blanken niet bang voor de negers?

A. Ik zou zeggen dat dat wel ongeveer het allerlaatste is wat bij hen zou opkomen. De negers worden een deel van het gezin. Wij hebben bijvoorbeeld nu nog mensen in dienst die vóór mij bij mijn ouders werkten en zij zijn, zoals ik al zei, een deel van het gezin. Zij zijn onze vrienden. Bang — wij begrijpen eenvoudig niet wat dit betekent in verband met onze verhouding met de Afrikanen. Wij lezen erover in andere delen van de wereld, maar ik zou zeggen dat mensen die ons land bezoeken, moeite zullen hebben te ontdekken dat de rassenverhoudingen in dit land waarschijnlijk harmonischer zijn dan in de meeste andere landen ter wereld — de verhoudingen tussen zwart en blank. Het valt mij op dat bezoekers met bijna eentonige regelmaat hierover spreken.

V. Hoe staat het met het misdaadcijfer in Rhodesia?

A. Wij hebben een zeer up-to-date statistisch bureau hier dat in de hele wereld erkenning geniet en geprezen wordt voor zijn werk. Ik denk dus dat de cijfers vrij nauwkeurig zijn. Dit is een van de weinige landen ter wereld waarin het misdaadcijfer over de laatste vier of vijf jaar is gedaald. Eigenaardig genoeg, want de vooruitgang van de beschaving gaat meestal gepaard met een stijging van het misdaadcijfer. Rhodesia is een van de uitzonderingen in de wereld.

V. Hoe staat het met de verontreiniging in uw land, mijnheer Smith? Ik heb al gevallen gezien van rook uitbrakende schoorstenen. Natuurlijk is het klimaat hier heerlijk en de lucht is, voor zover ik het land gezien heb, zuiver. Maar terwijl u zich blijft ontwikkelen en industrialiseren, zult u van

lieverlede dezelfde overbevolking, dezelfde smog of wat u het ook noemt in dit land — dezelfde verstoringen van het ecologische evenwicht ondervinden als in andere ontwikkelde landen. Onderneemt u stappen om verontreiniging in dit gebied te voorkomen?

A. Ja, ik ben blij dat ik u kan vertellen dat we tot nog toe geen werkelijk verontreinigingsprobleem hebben. Wij hebben een paar schoorstenen die rook uitbraken, zoals u zei, maar die zijn op het ogenblik te verwaarlozen. Niettemin zijn we ons bewust van het geweldige verontreinigingsprobleem in de wereld en we hebben besloten dat wij ons probleem nú gaan aanpakken en we zullen proberen te vermijden dat het ooit in een stadium komt, waarin het een werkelijk probleem wordt. In feite hebben we tijdens onze laatste parlementszitting van slechts een paar maanden geleden een nieuwe wet goedgekeurd die ons meer macht geeft de verontreiniging in toom te houden. We zijn ons hiervan dus bewust en het ligt in onze bedoeling alles in het werk te stellen ervoor te zorgen dat ons land, zoals u zei, een schoon, fris en open land blijft.

V. U bezit uitgebreide chroomertslagen in dit land. Chroom is noodzakelijk voor de produktie van roestvrij staal en vele andere metalen voor industrieën in een ruimtevaarttijdperk, en naar ik hoor was Amerika, misschien samen met de EEG en Engeland, een van uw voornaamste afnemers. De sancties zullen vanzelfsprekend wel vrij veel van de chroomuitvoer uit Rhodesia hebben stopgezet, tenminste naar die westerse democratieën. Zou u op deze situatie commentaar willen geven?

A. Ja, het doet me genoeg een paar woorden met betrekking tot chroom te kunnen zeggen, omdat wij, naar ik meen, het beste chroomerts in de wereld hebben. Ik kan dat weten, omdat het toevallig voorkomt in het plaatsje waar ik geboren ben en waarin ik nu nog woon. Niet alleen was Amerika een van onze grootste afnemers, maar een grote Amerikaanse onderneming is in feite eigenaar van de chroommijn en exploiteert haar nog steeds. Sinds de U.D.I. [Unilateral Declaration of Independence], is eigenlijk niets van dat chroom naar de Verenigde Staten gegaan. Ik kan u verzekeren dat de mijnen intensiever geëxploiteerd worden dan ooit tevoren in de geschiedenis van Rhodesia. Het

chroom gaat dus ergens heen. Maar volgens mijn inlichtingen gaat het niet naar het land waaruit de eigenaars komen, n.l. de Verenigde Staten van Amerika.

V. Zou u ons willen zeggen waar het chroom dan wel heengaat?

A. Nee, het spijt mij te moeten zeggen dat ik u dat niet kan vertellen, maar het gaat beslist buiten het Afrikaanse continent; het gaat naar de rest van de wereld. Ik heb een vermoeden, ja, zelfs meer dan een vermoeden, dat er in feite heel wat achter het IJzeren Gordijn naar communistische landen gaat.

V. En dit, volgens u, met medeweten van de Amerikaanse eigenaars?

A. Dat weet ik niet.

V. Kunt u iets zeggen over de handel met communistisch China — handelt u met hen?

A. Er is enige handel, maar ik wil me over dat onderwerp liever niet uitlaten. Misschien zou ik nog even iets anders kunnen zeggen in antwoord op uw vorige vraag. U vroeg of het chroom met medeweten van de Amerikaanse onderneming achter het IJzeren Gordijn verdwijnt — nee. Wanneer het chroom eenmaal is geproduceerd, en dit wil ik graag duidelijk maken, heeft het niets meer met de Amerikanen te maken en zij zouden onmogelijk beschuldigd kunnen worden van medewerking aan de levering van chroom aan een communistisch land. Chroom is een strategische grondstof en sinds de sancties opgelegd werden, werd chroom, evenals vele andere strategische grondstoffen, door een regeringsinstantie behandeld die zich met de export bezighoudt. Dit is natuurlijk sub judice en vertrouwelijk. Het wordt dus uit de handen van de chroomproducenten genomen. Ik zou de Amerikanen niet graag willen betrekken in de verkoop van hun chroom aan een communistisch land.

V. Mijnheer Smith, wat is uw persoonlijke houding tegenover de Amerikaanse regering, tegenover de regering-Nixon en de Amerikaanse aanvaarding van de sancties?

A. Wij waren teleurgesteld. Het was natuurlijk niet de regering-Nixon die de sancties aannam, laat ik dat duidelijk

(Vervolgd op pagina 28)

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● Verschuiving in de Australaziatische handel

„Tijd om elk ons weegs te gaan”, luidde de krantekop in een vooraanstaande Australische krant van 1 juli. Het artikel onder de kop legde er de nadruk op dat „wij nu een keerpunt in de geschiedenis van zowel Engeland als Australië bereikt hebben”.

Het „keerpunt” slaat natuurlijk op het hangende Engelse lidmaatschap van de Europese Gemeenschap. Als Engeland er zich bij aansluit zal dit praktisch het eind van het Britse Gemeenbest als een levensvatbare economische eenheid betekenen.

De banden die de 32 lid-staten van het Gemeenbest bijeenhouden zijn trouwens niet zo sterk als in het verleden. De handel tussen de Gemeenbestlanden is de laatste jaren sterk teruggelopen. Engeland zelf heeft zijn export naar het Gemeenbest de laatste tien jaar bijna gehalveerd. De import uit de Gemeenbestlanden is over dezelfde periode met een derde verminderd. In 1961 nam Engeland b.v. 25% van de Australische export af. Het huidige cijfer is minder dan 12%.

Voor Nieuw-Zeeland dat nog steeds sterk aan de Britse markt gebonden is, zal elke besnoeiing van de handelspreferenties echter een drastischer uitwerking hebben. Als Engeland in de EEG komt, zal de zuivelexport van Nieuw-Zeeland naar Engeland tegen 1978 tot 71% van het huidige peil dalen. Gedurende deze tijd zal Nieuw-Zeeland gedwongen worden naar andere afzetgebieden te zoeken en de economie een bredere basis te geven.

Het is heel goed mogelijk dat Japan als zo'n afzetgebied voor zowel Australië als Nieuw-Zeeland kan fungeren. Regeeringsfunctionarissen te Tokio hebben al aangekondigd dat hun land zal trachten een nieuw afzetgebied te creëren voor de landbouwprodukten van Australië en Nieuw-Zeeland zodra Engeland lid van de EEG mocht worden. Tot op heden heeft de handel tussen de drie landen zich grotendeels tot delfstoffen en eindprodukten beperkt.

Voor zowel Australië als Nieuw-Zeeland ligt de toekomst in Azië — een Azië dat steeds meer door de alomtegenwoordigheid van Japan gedomineerd wordt.

● Japan: sleutel tot Canada's welvaart

Canada heeft nu het oog op Japan laten vallen als zijnde de sleutel voor de bestendiging van zijn economische welvaart. Al sinds enige tijd heeft Canada in de Japanse honger naar grondstoffen kunnen voorzien. De handel met Japan heeft nieuwe welvaart en levenskracht aan Canada geschonken — vooral aan

de westelijke gebieden. De grootste haven aan de Canadese westkust ligt in British Columbia — Vancouver — het centrum van de handel van Noord-Amerika met Azië. Vóór deze snel toenemende handel met Japan was Vancouver een typische stad in een onontwikkelde verafgelegen provincie.

De vraatzuchtige industriële appetijt van Japan maakt dat land de op twee na beste klant van Canada, na de VS en Engeland. Bovendien verwacht men dat Japan binnen vier jaar Engeland als nummer twee op die markt zal verdringen.

In British Columbia hebben de Japanners een aanzienlijk aandeel in het opsporen en uit de grond halen van kopererts. Hetzelfde vindt plaats in de bosbouw. In Manitoba zijn Japanse firma's naar koper en zink aan het zoeken. Japanse ingenieurs, in samenwerking met Canadezen en Amerikanen, boren in Alberta en andere provincies naar olie. Investerings in de vis- en autoindustrie maken ook deel uit van het Japanse handelsoffensief.

De resultaten van deze gezamenlijke acties zijn spectaculair geweest. In nuchtere cijfers volgt hier wat Japan in 1970 uit Canada importeerde: kopererts en -concentraten ter waarde van \$153,1 miljoen; bosbouwprodukten en krantenpapier ter waarde van \$137,5 miljoen; \$40 miljoen aan aluminium; \$26 miljoen aan steenkool en \$14 miljoen aan potas.

Toch ziet alles er niet zo rooskleurig uit als de cijfers wel aangeven. Er bestaat grote onevenwichtigheid in het globale Japans-Canadese handelsbeeld. Canadese economen maken zich zorgen omdat 95% der Japanse aankopen uit grondstoffen bestaat en slechts 5% uit eindprodukten. Dit in contrast met de VS waar bijna de helft van hun invoer uit Canada uit eindprodukten bestaat. Ottawa zou graag zien dat Japan dit ook wat meer deed. En aan de andere zijde van de Grote Oceaan maken de Japanners zich bezorgd over de stijgende Canadese loonkosten die de grondstoffeprijzen doen stijgen.

● Een economisch „zachte aanpak” van Europa door de Sovjets?

De 14de juli 1971 zal vermoedelijk een betekenisvolle mijlpaal in de relaties tussen Oost- en West-Europa blijken te zijn. Op die dag tekenden de Benelux-landen hun eerste handelsverdrag met de Sovjetunie. Het verdrag wordt door sommige waarnemers als een heel belangrijke *politieke* stap beschouwd. Het zou de eerste stap kunnen zijn naar een erkenning van de EEG door de Sovjetunie.

Andere handelsbesprekingen tussen de EEG en haar Oost-europese tegenhanger, de Comecon, liggen in het verschiet. Janos Kadar, eerste secretaris van de Hongaarse communistische partij,

belichtte deze trend in maart van dit jaar. Beide blokken, zei Kadar, „vertegenwoordigen een realiteit — en het is duidelijk dat dit zo zal blijven. Ik vind het daarom redelijk dat er het een of andere contact tussen de twee organisaties wordt gelegd en dit is waarschijnlijk wat er gaat gebeuren.”

De Russen zijn ook tot het besef gekomen dat de Comecon nooit met succes tegen de EEG zal kunnen concurreren. Het gebrek aan succes van de Comecon wordt aangetoond door het feit dat haar handel met het Westen sneller is toegenomen dan de handel tussen de Comecon-landen onderling. Deze groeiende aantrekkingskracht van de EEG op de Russische satellietstaten heeft Rusland reden tot bezorgdheid gegeven.

Geconfronteerd met deze feiten heeft de Sovjetunie nog maar één alternatief. Moskou heeft in feite de „kan-je-ze-niet-slaan-sluit-je-dan-aan”-filosofie moeten aanvaarden — althans voorlopig. Rusland heeft blijkbaar besloten samenwerking tussen de handelsblokken aan te moedigen, met de hoop dat de Comecon meer *als één geheel* met de EEG zaken kan doen en daardoor de westers gerichte neigingen in de satellietlanden in te tomen.

De samenwerking tussen de Comecon en de EEG kan ook een stoot in de goede richting gekregen hebben door de groeiende normalisatie van de Sino-Amerikaanse betrekkingen. De Russische fobie over elke mogelijke alliantie tussen Peking en Washington zou het Kremlin kunnen aansporen ontspanningen in de verhoudingen met het Westen na te streven.

● Italiaans neo-fascisme in opkomst?

Het is heel goed mogelijk dat het neo-fascisme het communisme als de grootste bedreiging van de democratie in Italië gaat vervangen. De Movimento Sociale Italiano (MSI), zoals de neo-fascisten genoemd worden, heeft in de jongste verkiezingen een enorme winst geboekt. Waarnemers beschreven de verkiezingsresultaten als de grootste ommezwaai in de stemming onder de kiezers in het naoorlogse Italië. Voor het eerst werd de opmars van de communisten tot staan gebracht en hen verliezen toegebracht, terwijl de aan het bewind zijnde christen-democraten eveneens overal stemmen verloren.

De verkiezingen waren hoofdzakelijk beperkt tot het Zuiden, waar zeven miljoen kiezers, ofwel een vijfde van alle kiesgerechtigden, aan gemeente- en provinciale verkiezingen deelnamen. De stemming onder de kiezers in Midden- en Noord-Italië zou de trend kunnen keren. De verrassende resultaten in het Zuiden zouden niettemin de toekomstige politieke structuur van Italië kunnen bepalen.

De *Missini* — de MSI-aanhang — verkreeg 13,9% van het totaal aantal uitgebrachte stemmen, vergeleken met 5,2% in de laatste provinciale verkiezingen van nauwelijks een jaar daarvoor. De MSI werd hierdoor de op twee na grootste partij in het land.

De winst van de partij in Sicilië overtrof alle verwachtingen. De MSI vermeerde haar zetelaantal in het Siciliaanse parlement van 7 tot 15, terwijl de communisten van 20 tot 14 zetels terugliepen en de christen-democraten van 36 tot 29.

Zittend in zijn kantoor te Rome onder een foto van Mussolini beschreef Giorgio Almirante, nationaal secretaris van de MSI, het succes van de partij als zijnde een straf op de toegeeflijkheid van de christen-democraten ten opzichte van het communisme. De partij benadrukte overal het thema van orde

en gezag; zij sloeg munt uit de groeiende sociale onrust, de eindeloze stakingen en de alomtegenwoordige stemming van ontevredenheid die vandaag de dag zo karakteristiek is voor Italië.

De partij riep zichzelf uit als „verdedigster van het geloof”. Dit was vooral aantrekkelijk voor een groot aantal conservatieve katholieken die ernstig verontrust waren als gevolg van de recente regeringsbesluiten om echtscheiding wettig te maken en de wet tegen het tekoop aanbieden van voorbehoedsmiddelen op te heffen.

Op het ogenblik heeft de MSI 25 zetels in de 630 leden tellende kamer van volksvertegenwoordigers en 13 zetels in de 322 leden tellende senaat. Wat de waarnemers alarmeert is niet alleen de grootte van de partij en de winst in de recente verkiezingen, maar ook het feit dat de gehele Italiaanse samenleving misschien de kant opgaat van een zelfde toestand die Mussolini in 1922 aan de macht bracht.

● NATO — gevangen in een verschuiving naar links

Het afgelopen halfjaar heeft de NAVO twee strategisch gelegen eilandbases zo goed als verloren.

Malta, het vestingeilandje van de Middellandse Zee, was het eerste slachtoffer. In juni van dit jaar werd Dominic Mintoff, een socialist, premier van dit strategische eiland. Mintoff, die de verkiezingen won met een belofte om van Malta een neutraal land te maken, eiste en verkreeg onmiddellijk het aftreden van de Britse gouverneur-generaal Sir Maurice Dorman. Vervolgens stuurde hij de NAVO-bevelhebber van de zeestrijdkrachten in Zuid-Europa naar Italië terug en verbood schepen van de Amerikaanse Zesde Vloot Malta aan te lopen.

De nieuwe premier dreigde ook de tien jaar lopende overeenkomst met Engeland te beëindigen, tenzij hij van Engeland meer geld voor het gebruik van de basis zou krijgen.

Historisch gezien is Malta altijd de bewaker van de zwakke onderzijde van het vasteland van Europa geweest. Malta hielp de Islamitische veroveraars van de 16de eeuw uit Europa te weren en diende gedurende de Tweede Wereldoorlog ook als springplank voor de geallieerde strijdkrachten die Sicilië en Italië bevrijdden.

De Sovjetunie die er altijd als de kippen bij is om ergens een politiek slaatje uit te slaan, heeft hulp voor Malta's zwakke economie beloofd als tegenprestatie voor het gebruik van bepaalde havenfaciliteiten voor haar formidabele Middellandse Zeevloot. De heer Mintoff heeft tot dusver gearzeld met de Russen zaken te doen.

Het tweede verlies voor NAVO vond plaats toen een links gerichte coalitie in IJsland aan de macht kwam. De nieuwe regering die door premier Olafur Johannesson geleid wordt, verwittigde de Verenigde Staten ervan dat IJsland de 3700-man sterke, door de Amerikanen onderhouden NAVO-basis gedurende de volgende vier jaar geleidelijk aan opgeheven wil zien.

De NAVO-basis op IJsland is belangrijk voor de patrouillering en verdediging van de Noordatlantische scheepvaartroutes. Deze basis houdt een oogje op Russische onderzeeboten, oppervlakteschepen en andere activiteiten in de Noordatlantische Oceaan.

Het verlies van deze twee bases zou strategisch en psychologisch wel eens fnuikend voor de Westerse Alliantie kunnen zijn.

Europa en Japan zijn in grote mate afhankelijk van olie uit het Midden-Oosten, een gebied vol spanningen. Wat zou er gebeuren als de Sovjetunie of de landen in het Midden-Oosten zouden verhinderen dat die olie Europa of Japan bereikt?

door Paul Kroll

DE WERELD draait om olie. En aangezien olie de wereld laat draaien, kunnen enkele niet-zo-machtige landen de wereld letterlijk tot stilstand brengen. Hoe? Door oliebronnen te sluiten, pijpleidingen op te blazen en tankers te verhinderen hun met olie gevulde ruimen ter bestemming af te leveren.

De landen in dit „stop-de-wereld” drama zijn in alfabetische volgorde: Aboe Dhabi, Algerije, Egypte, Irak, Koeweit, Libië, Saoedi-Arabië, Syrië en enkele sjeikdommen langs de Perzische Golf. Sommige van deze landen zitten op ettelijke miljarden barrels olie, of beheersen de toegangswegen naar de van olie rijk voorziene landen.

De olie uit het Midden-Oosten is levensbelangrijk

Hoewel het Midden-Oosten belangrijk is voor de Verenigde Staten vanwege de enorme Amerikaanse overzeese olie-investeringen, is het uit industrieel oogpunt geen kwestie van leven of dood. Slechts 3 of 4% van de Amerikaanse behoeften aan olie komt uit dat gebied. Het enorme industriële apparaat van Amerika kan elke oliechantage of blokkade krachteloos maken.

Dit, tezamen met andere factoren, zou

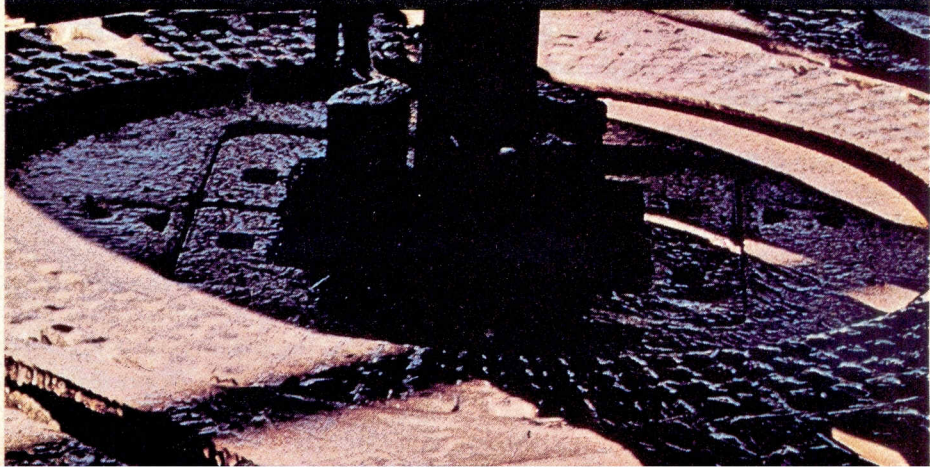
Foto: Taconis-Magnum

**OLIE UIT HET
MIDDEN - OOSTEN**

**„ZWART
GOUD”**

VOOR EUROPA

kunnen leiden tot een gebrek aan Amerikaanse belangstelling voor het Midden-Oosten — *een houding die fatale consequenties voor het gebied met zich zou kunnen brengen.*

Maar vrienden en bondgenoten — Europeanen en Japanners — kunnen de toestand niet zo lichtvaardig opnemen. Voor Europa en Japan roept de gedachte aan een stopzetting van de olieleveranties uit het Midden-Oosten duizend en één Arabische nachtmerries op.

De olie uit het Midden-Oosten doet letterlijk de raderen van de Europese en Japanse industrieën draaien. Japan importeert 90% van zijn olie uit het Midden-Oosten; Engeland is voor 70% van zijn oliebehoeften van het Midden-Oosten en Noord-Afrika afhankelijk; Frankrijk voor 80%; West-Duitsland voor ongeveer 90% en Italië voor bijna 95%.

In totaal wordt 85% van de olie voor West-Europa van onder de woestijnen van het Midden-Oosten en Noord-Afrika gehaald. Libië voorziet in ongeveer één derde van de oliebehoeften van West-Europa. Het is de belangrijkste leverancier van Engeland. De olieleveranties van Algerije zijn voor Frankrijk bestemd.

De betekenis van deze statistische gegevens is duidelijk. De vooruitzichten voor de industriële groei van West-Europa zijn *rechtstreeks gekoppeld* aan een voortdurende en onbelemmerde toegang tot de olie van het Midden-Oosten. Als er opnieuw gevechten zouden uitbreken, of de een of andere politieke factor de Arabische producenten of transitolanden zouden aanzetten tot nieuwe embargo's, dan zou de toekomst van de EEG wel eens in gevaar kunnen komen.

U kunt er zeker van zijn dat West-Europa zo'n gevaarlijke situatie niet met een schouderophalen zal voorbijgaan.

Een op olie gebaseerde economie

Of u dit nu prettig vindt of niet, West-Europa is „verslaafd” aan olie. De produktie van kernenergie is op het tijdschema achtergeraakt. Sinds aardgas op het toneel is verschenen, is de steenkoolproduktie achteruitgegaan. Het aandeel van steenkool op de energiemarkt is in tien jaar tijds van 56% naar 27% afgezakt. Het aandeel van olie is van 32 tot 60% verdubbeld.

Ondanks nieuwe olievondsten, zoals de produktie van een miljoen barrels per dag in Nigeria en Indonesië, kan de toeneming in het oliegebruik niet bijgehouden worden. De Europese en Japanse afnemers zijn

nog evenzo afhankelijk van de olie uit het Midden-Oosten als ze altijd geweest zijn. Er kan geen sprake zijn van het doorsnijden van de navelstreng tussen de twee. De olie uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika, het industriële hartebloed van Europa en Japan, moet blijven stromen.

West-Europa, met een bevolking van 354 miljoen mensen, zuipt met het gulzige tempo van 12 miljoen barrels per dag een stroom van olieproducten — brandstof voor auto's, straalmotoren, enz., alsmede stook- en smeerolie.

Dit is driemaal het verbruik van tien jaar geleden. Prognoses, berucht om hun kortzichtigheid, voorspellen dat de behoefte aan olie tegen 1980 verdubbeld zal zijn.

Japan is ook een gevangene van de olie. In 1958 was Japan al de zevende op de wereldranglijst van oliegebruikers. Het is sindsdien geleidelijk maar gestaag hoger op de lijst komen te staan. Bovendien heeft Japan geen direct vooruitzicht op grote aardgasvoorraden, waar Europa op rekt. De huidige Japanse kernenergievoorziening bevindt zich nog teveel in een ontwikkelingsstadium om een aanzienlijke bijdrage in haar energiebehoeften te kunnen leveren.

Japan moet met olie „grootgebracht” worden wil het jaarlijks het bruto nationaal product met 15% vergroten en tegen het jaar 2000 *Dai Ichi* — „Nummer Een” — worden. Nu al verbruikt Japan dagelijks ruim 3,4 miljoen barrels en zal het volgens prognoses in 1980 ruim 10 miljoen barrels olie verbruiken. Hoe hoog het verbruik daarna zal zijn, weet geen mens.

Daarom moet het oliearme Japan op dit ogenblik voor ergens in de buurt van 85 tot 93% van haar olie op het Midden-Oosten steunen.

De oliebehoeften brengen Japan onmiskenbaar in een bijzonder kwetsbare economische en militaire positie.

Wat gebeurt er in de toekomst?

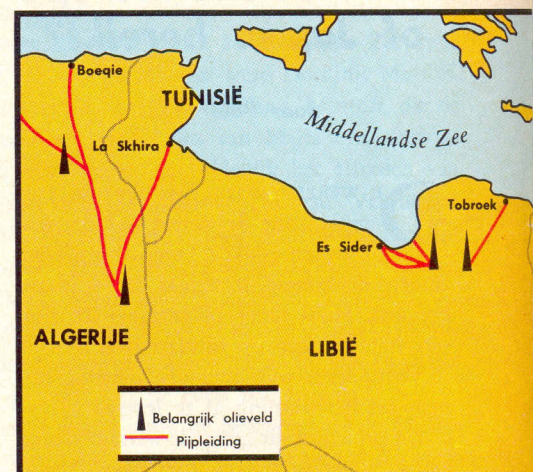
In het licht van de kwetsbaarheid van Japan en Europa op het gebied van olie zijn dit de bij uitstek nijpende vragen: zal de olie uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika in de jaren zeventig en tachtig vrijelijk blijven stromen? Als de oliestroom door een consortium van landen op hetzelfde ogenblik wordt afgeknepen of geblokkeerd, wat zal dan de reactie van zowel Europa als Japan zijn? Zou óf Europa óf Japan (of beide) zich gewapenderhand in

de aangelegenheden van de obstructieve-ovende landen mengen ten einde de stroom weer te doen vloeien?

Vormt de toenemende invloed van de Sovjetunie in het Midden-Oosten een bedreiging voor de industriële ontwikkeling en stabiliteit van de Westerse landen? Zou een wereldoorlog het gevolg kunnen zijn van een verminderde olietoevoer?

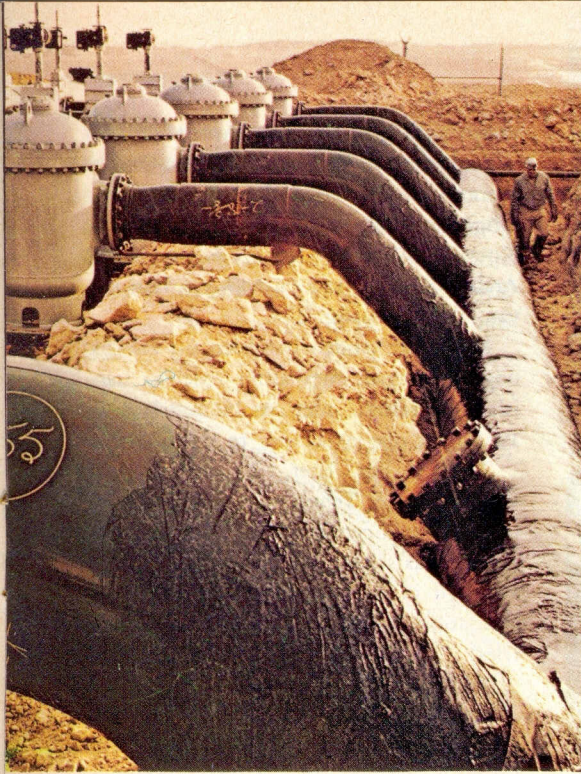
Sommige van deze vragen mogen wel erg vérgaand lijken voor hen die niet op de hoogte zijn met de belangrijkheid van olie. Maar dit zijn werkelijke dilemma's waar de Europese en Japanse staatslieden, die met de realiteit van de politiek in het Midden-Oosten, Noord-Afrika en de Sovjetunie te maken hebben, mee worden geconfronteerd.

Olie is een gigantische industrie. Het is het belangrijkste artikel in de wereld-

handel. Toch liggen de grootste groeiomgankelijkheden in deze industrietak nog in de toekomst. Enkele simpele statistische gegevens tonen aan waarom. In 1950 werd er tweemaal zoveel ruwe olie geproduceerd als in 1945. Tien jaar later verdubbelde de produktie weer tot 1 miljard ton. In 1968 was de produktie alweer verdubbeld. De prognose (bijna altijd te conservatief) is dat de olieproduktie tegen 1980 weer eens zal verdubbelen.

Daarom zou een oliecrisis alléén al tot een oorlog in het Midden-Oosten kunnen leiden. Tegenwoordig zorgen alleen de Verenigde Staten voor een machtsoverwicht dat de *vrede* in dit gebied handhaaft. Maar stel eens dat de Verenigde Staten de grove politieke blunder zouden begaan, zich uit het strijdperk in het Midden-Oosten terug te trekken? Een Armageddon zou kunnen volgen.

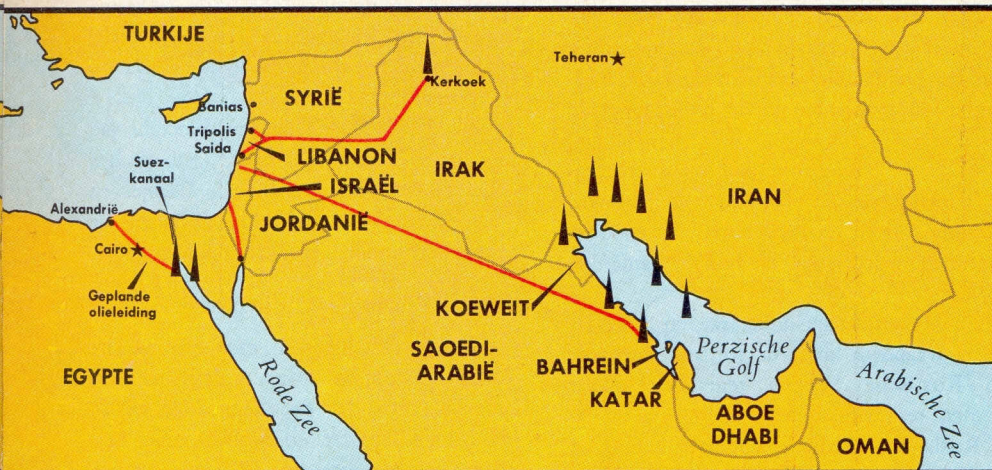
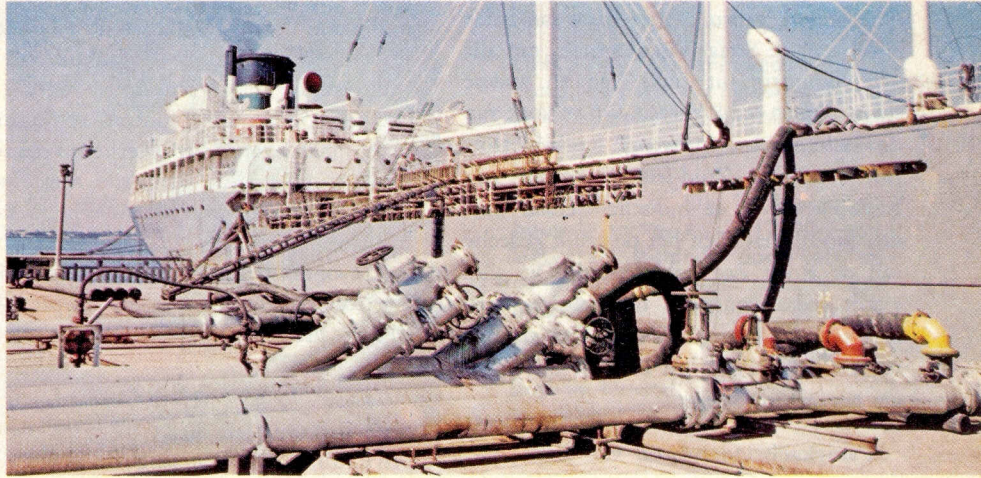

LINKS — Pijpleiding voor Continental Oil Company strekt zich uit over dor woestijngebied in het Midden-Oosten.

HIERONDER — Olie wordt via pijpleidingen door de woestijn rechtstreeks in een tankschip aan de kust van Libië geladen.

BENEDEN — Olie-installatie in het Midden-Oosten.

Foto's: links — Marc Ribond, Magnum; onder — Harrison Froman; beneden — Tor Eigeland, Black Star

Olieproductie in het Midden-Oosten

SAOEDI-ARABIË 1,17 miljard barrels per jaar
ABOE DHABI 215 miljoen barrels per jaar
BAHREIN 28 miljoen barrels per jaar
ALGERIJE 346 miljoen barrels per jaar
KOEWAIT 940 miljoen barrels per jaar
TUNISIË 29 miljoen barrels per jaar

IRAN 1,23 miljard barrels per jaar
IRAK 552 miljoen barrels per jaar
LIBIË 1,13 miljard barrels per jaar
OMAN 131 miljoen barrels per jaar
KATAR 130 miljoen barrels per jaar
EGYPTE 89 miljoen barrels per jaar

Kan olie een wereldoorlog doen ontbranden?

Voor een levendige voorstelling van hoe de politieke gebeurtenissen rond het dichtdraaien van de oliekraan tot een wereldoorlog zouden kunnen leiden die vele machtige staten zou meeslepen, moet u zich eens het volgende gefingerde, maar lang niet onmogelijke toekomstbeeld voorstellen:

Het is november 1977. De winter staat voor de deur en Europa heeft behoefte aan meer en meer brandstof.

Een federatie van landen uit het Midden-Oosten, de Verenigde Arabische Unie, is al maandenlang verwickeld geweest in een stormachtig gepingel over olieprijsen. Ze besluiten nu druk uit te oefenen op de buitenlandse oliemaatschappijen en hun afnemers, in de hoop hun inkomsten te verhogen. De landen in de federatie zijn: Egypte, Libië, Soedan, Algerije en Zuid-Jemen.

Syrië neemt de eerste stap. De Transarabische pijpleiding en andere pijpleidingen die olie uit de olievelden van Saoedi-Arabië en Irak aanvoeren worden door legereenheden opgeblazen. Op hetzelfde ogenblik sluit Egypte zijn pijpleiding voor supertankers tussen de Rode Zee en de Middellandse Zee af. Libië en Algerije, die grotendeels in de oliebehoeften van Duitsland en Frankrijk voorzien, sluiten hun oliebronnen. De oliestroom naar Europa ten westen van het Suezkanaal is nu afdoende afgedamd.

Nog belangrijker: de Sovjetunie, die een

herrijzend Europa aan haar westflank en een machtige Chinees-Japanse combinatie aan haar oostflank ziet, onderneemt een stap van „nu of nooit”.

De Sovjetunie, die in het geheim het olieëmbargo van de Verenigde Arabische Unie steunt, gebruikt haar bases aan beide zijden van de Straat van Hormoez om alle olie afkomstig uit Irak, Iran en andere sjeikdommen te blokkeren. Op verzoek van de Arabische landen brengt Rusland troepen over naar Zuid-Jemen. Vanuit zijn basis Socotra in de Indische Oceaan worden Saoedi-Arabië en het oostelijk gedeelte van de Rode Zee geblokkeerd. Dit alles wordt gedaan ondanks alle politieke misbaar van de Verenigde Staten. Ten gevolge van de sovjetacties kan er geen olie meer uit het gebied komen.

Paniekachtige reactie van Europa

In Europa en Japan heerst grote opwinning. Bezorgde politieke leiders komen snel bijeen om de voor hen openstaande mogelijkheden tegen elkaar af te wegen.

Industriële leiders oefenen druk op hun regeringen uit om de olie onmiddellijk weer te doen stromen. „Tenzij dit gebeurt”, zeggen ze, „zullen onze voorraden spoedig uitgeput zijn, waardoor de industrieën van Europa de genadeslag krijgen”. Het grote publiek komt in opstand. Spoedig zullen er brandstofrantsoenering en hogere prijzen volgen. Na enige tijd, als de olie op is, zal het transportwezen tot stilstand komen. De werkgelegenheid zal hiervan op catastrofale wijze de gevolgen ondervinden.

Maar het diplomatiek overleg sorteert geen effect. De VN is zoals gebruikelijk niet bij machte handelend op te treden. De Sovjetunie heeft zojuist over de bespreking van het vraagstuk in de Veiligheidsraad haar veto uitgesproken. De druk van het grote publiek, de industrie en de zakenwereld bereikt het kookpunt.

In het geheim komen de tien landen van de EEG overeen dat de enige uitweg een invasie in het Midden-Oosten inhoudt, alsmede de bezetting van de oliebronnen en de overslagplaatsen.

Dientengevolge voeren Europese troepen — deel uitmakend van de strijdkrachten van de EEG — gelijktijdig drie invasies uit. Van het bevriende Israël uit stoten de Europese troepen door de delta van Egypte. Hun doel? Het Suezkanaal en de pijpleiding naar Alexandrië te heropenen, dan Egypte door te steken en Libië binnen te vallen. Vanuit het westen landen Europese troepen in Tunesië. Hun doel is Algerije

te veroveren en zich aan te sluiten bij de troepen die zich westwaarts door Libië slaan en deze levensbelangrijke oliebronnen te heropenen.

Op hetzelfde ogenblik baant de Europese vloot zich een weg door het Suezkanaal om de vaarroute door de Rode Zee te heropenen en de sovjetblokkade van de Indische Oceaan te breken.

Ze hoopt tevens contact te kunnen maken met Japanse oorlogsschepen die zich van het oosten uit door de Straat van Malakka een weg naar de Indische Oceaan trachten te banen.

Ter ondersteuning van deze actie trekken troepen zuidwaarts door Egypte, Soedan en Ethiopië.

Actie in het noorden

In het noorden hebben Europese troepen Libanon en Syrië aangevallen om daar die levensbelangrijke pijpleidingen te heropenen. Het volgende doel is een tweeledig offensief door Jordanië/Irak, en in Turkije om de Dardanellen te veroveren en Russische vlooteenheden in de Zwarte Zee te blokkeren.

Maar de Sovjetunie had reeds troepen in Turkije, Iran en oostelijk Irak gebracht. Massale concentraties van sovjettroepen en materieel worden bij de Eufraat samengetrokken.

Ze breken dwars door Irak en Jordanië heen, waardoor langs de Jordaan Europese en Russische troepen tegenover elkaar komen te staan.

Rusland — beducht voor een aanval op het hart van zijn naar het noorden gelegen Europese binnenland — met de dagen van Frederik de Grote, Napoleon en Hitler voor ogen — slaat het eerst toe en laat een regen van raketten met atoomkoppen op de industriële centra van West-Europa neerdalen. In het Verre Oosten is langs de Amoer, die de grens tussen China en de Sovjetunie vormt, reeds een minikernoorlog aan de gang. De Derde Wereldoorlog is in volle hevigheid losgebarsten.

Een onmogelijk toekomstbeeld? We moeten daar niet zo zeker van zijn. De inzet is hoog. De olie van het Midden-Oosten en Noord-Afrika vormt op het ogenblik het hartebleed van Europa en Japan. Geen van beide kan zonder die olie blijven bestaan.

Een mogelijke Arabische reactie

We moeten ook niet aannemen dat de Arabische landen zich noodzakelijkerwijs volgens hun beste economische belangen

zullen gedragen. Het is een feit dat olie voor de regeringen in het Midden-Oosten een enorme bron van inkomsten betekent. Ongeveer 95% van de inkomsten van Koeweit, 79% van Libië, 77% van Saoedi-Arabië, 56% van Irak en 50% van Iran zijn van olie afkomstig.

Maar deze landen handelen uit zakelijk oogpunt gezien niet altijd redelijk. Iran, islamitisch maar niet Arabisch, sloot in 1951 haar olie-installaties te eigen nadele.

Twintig jaar later, in januari 1971, werden er te Teheran in Iran pijnlijke onderhandelingen gevoerd tussen een aantal oliemaatschappijen en de tien landen verenigd in de belangenclub OPEC (Organisation of Petroleum Exporting Countries).

Tijdens een persconferentie eind januari drong de Sjah van Iran (Perzië), over het algemeen een gematigd man, er bij alle OPEC-landen op aan om gezamenlijk op te treden en de olieëxport stop te zetten ingeval de maatschappijen in gebreke mochten blijven tot een redelijke schikking te komen.

„Als dat gebeurt”, zei een directeur van een Amerikaanse oliegi-gigant, „zou er een volledige en totale chaos in Europa en Japan ontstaan”. Gelukkig kwamen de oliemaatschappijen tot een schikking.

Een nieuwe olietactiek

Intussen was Egypte met een nieuwe manoeuvre op de proppen gekomen. De bedoeling was dat de olieproducenten in het Midden-Oosten en Noord-Afrika eenvoudig zouden weigeren *de huidige productie uit te breiden*. Dit zou een hoog inkomstenpeil voor de olieproducerende landen handhaven maar een acuut olietekort veroorzaken in een West-Europa dat ingesteld was op een steeds toenemend verbruik.

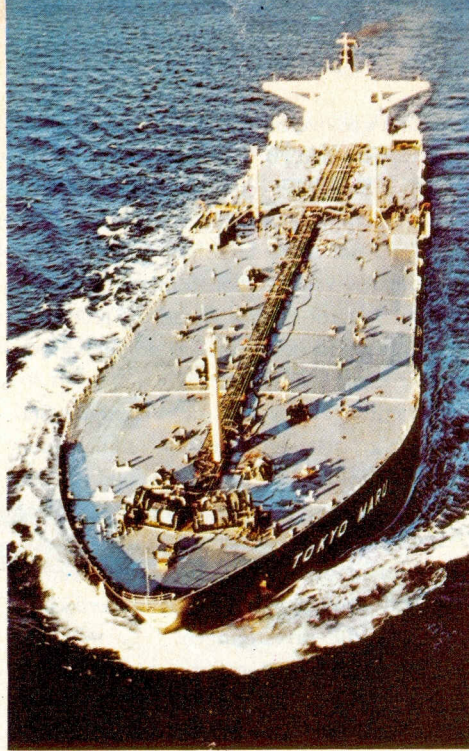
Met een dagelijkse stijging van 1 miljoen barrels per dag — of wel een toename van ongeveer 12% per jaar — kan Europa dit soort nonsens waarmee de Egyptenaren aankwamen, niet dulden.

Maar op het ogenblik is „Egypte” niet alleen het politiek afgebakende land zoals wij dat kennen. Het is een federatie van verscheidene landen. Onlangs vormden de presidenten van Egypte, Libië en Syrië een „Unie van Arabische Republieken”, die hun landen aaneensmeedden tot een federale unie met één president en één gemeenschappelijk militair beleid. De nieuwe staat zal openstaan voor andere Arabische landen. Soedan zal er zich waarschijnlijk later bij aansluiten. Iedereen is er zich

natuurlijk van bewust dat de Arabieren de neiging hebben om met elkaar ruzie te maken. Het ondertekenen van de statenbond te Bengasi in Libië vond plaats op de achtste verjaardag van een soortgelijk verbond, ondertekend door Egypte, Syrië en Irak. Dit werd een maand later ontbonden.

De macht van een statenbond

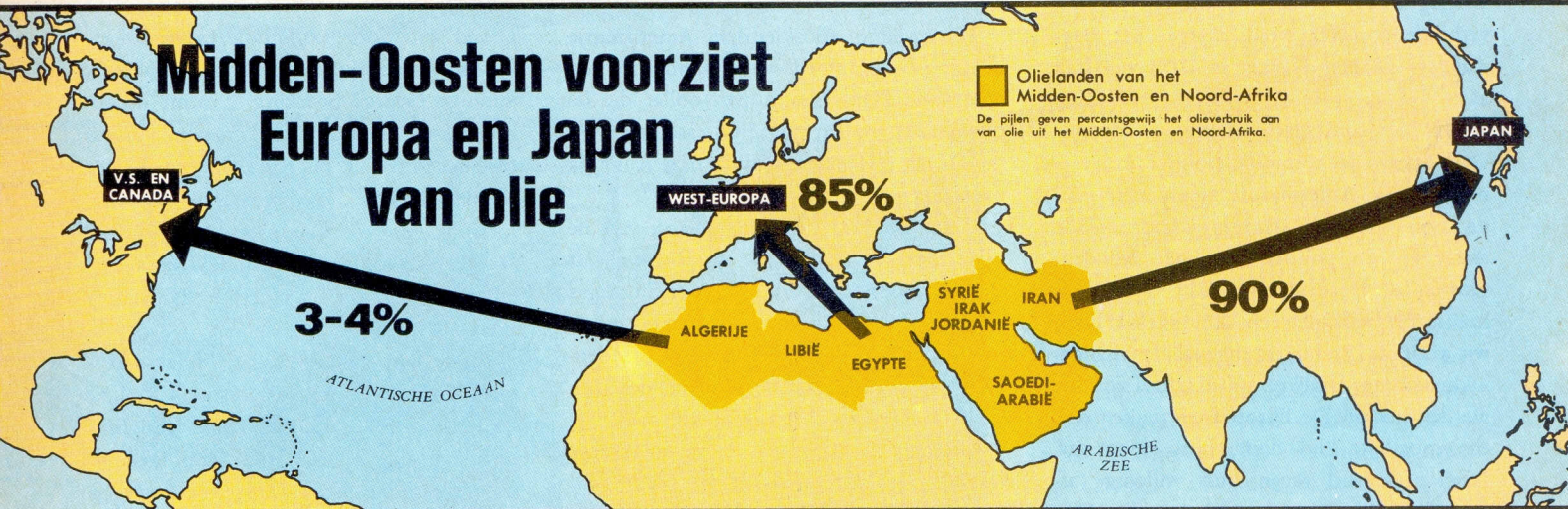
In 1958 verenigden Egypte en Syrië zich onder de naam „Verenigde Arabische Republiek” tot een statenbond met een gemeenschappelijke vlag. Jemen sloot er zich later bij aan. De federatie werd in 1961 ontbonden. Drie jaar later kondigden Irak, Egypte, Koeweit, Jordanië en Syrië de oprichting van een Arabische Economische Gemeenschap aan. Deze trad nooit in werking.

LINKS — De mammoet Tokyo Maru, een van de nieuwste super-tankers, gebouwd om olie van het Midden-Oosten naar Japan te transporteren.

BENEDEN — De in Japan gebouwde tanker van 312 000 ton, Universe Ireland, doorklieft de oceanen. Nog zes tankers van hetzelfde formaat zijn door de Gulf Oil Company besteld voor de vaart tussen Koeweit en Bantry Bay in Ierland.

Foto's: **BENEDEN** — Keystone Press
LINKS — Ishikawajima Harima

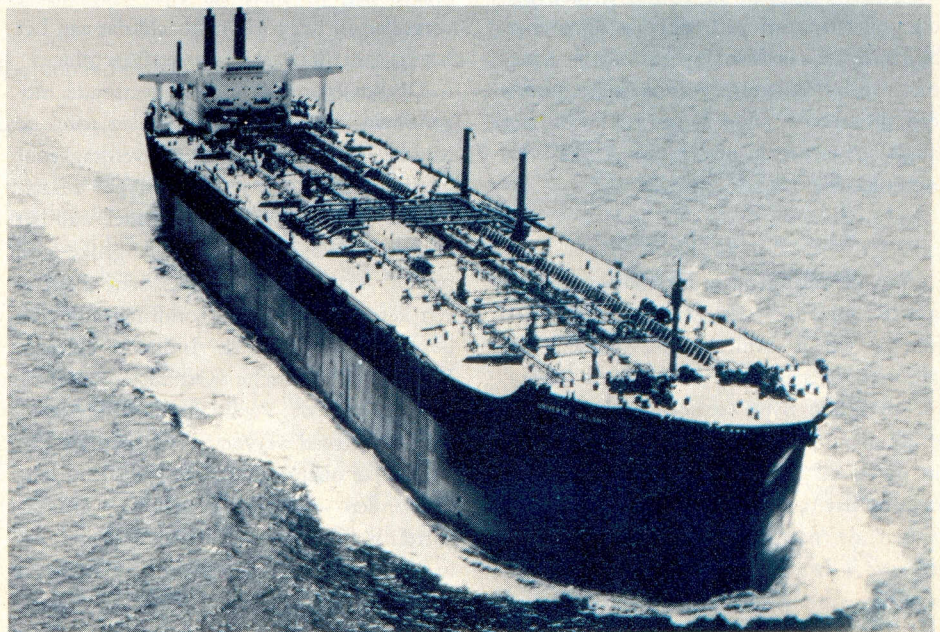

Dit geeft echter geen zekerheid dat de huidige unie ook uit elkaar zal vallen. En denk eens na wat de Unie van Arabische Republieken, als zij dat zou willen, tegen de olieverschepingen zou kunnen uitrichten.

Libië produceert dagelijks 3,4 miljoen barrels olie. Zoals reeds vermeld is dit land een belangrijke olieleverancier. Libië zou ook op Algerije druk kunnen uitoefenen om de oliestroom te onderbreken. Intussen is het Suezkanaal dicht. Bovendien wordt er een nieuwe pijpleiding van de Rode Zee naar de Middellandse Zee aangelegd. Supertankers zullen aan beide zijden kunnen laden en lossen.

Terzelfder tijd zit Syrië schrijlings op de pijpleidingen voor de olie uit Saoedi-Arabië en Irak naar de Middellandse Zee.

In gezamenlijk overleg zouden de olie-

producerende landen de oliestroom naar Europa kunnen afknijpen. De realiteit ligt niet ver van de in het bovenvermelde toekomstbeeld genoemde mogelijkheid.

Het baart weinig verwondering dat de VS het Midden-Oosten hebben aangemerkt als zijnde van primair strategische belang, alleen al op grond van de olievelden. De landing van Amerikaanse troepen in Libanon in 1958 en de landingen van de Britten in Koeweit in 1961 „roken” beide naar olie.

De door Amerika ondersteunde CENTO (Centrale Verdragsorganisatie) had tot doelstelling de door Amerikaanse maatschappijen beheerste olieproducerende gebieden van het Midden-Oosten te beschermen.

In de grond is het verdrag een fiasco geworden. Van de olieproducerende landen sloot alleen Iran er zich bij aan. Het verdrag was ook voor Turkije en Pakistan verbindend. (Het werd vroeger het Bagdad-pact genoemd, maar in 1958 viel Irak af.)

Met het strategisch belang van de olie voor ogen zijn sommige politici van mening dat de Amerikaanse steun aan Israël de belangrijkste spanningveroorzakende factor in de politiek van het Midden-Oosten is. Deze steun maakt de Amerikaanse oliebelangen een aanlokkelijk doelwit voor de Arabieren ingeval de vijandelijkheden met Israël op grote schaal zouden worden hervat. De Europeanen maken ook een moeilijke tijd door, hun steun aan Israël afwegend tegen hun volledige afhankelijkheid van de Arabische olie. Van hun kant begrijpen de Arabieren eenvoudig niet waarom de oliemaatschappijen blijkbaar geen invloed hebben op de Amerikaanse buitenlandse politiek ten aanzien van dit gebied. Olie is nu eenmaal „big business” en in de grond van de zaak een Amerikaanse aangelegenheid.

Olie is „big business”

Van de belangrijkste internationale oliemaatschappijen — de „Zeven Zusters” — zijn er vijf in Amerikaanse handen. De grootste is Standard Oil of New Jersey, die praktisch over de hele wereld handel drijft onder de naam Esso met zijn „tigger in uw tank”. Een oliedeskundige wees er eens op dat toevalligerwijs in de Verenigde Staten de nationale dochtermaatschappij *Humble* („bescheiden”) Oil heet — een zeer amusante naam gezien haar macht en omvang!

De twee overblijvende belangrijke maatschappijen zijn British Petroleum en de Shell. Shell is een Nederlands-Engelse maatschappij. De US-Shell Enterprise draagt voor één derde bij in de totale inkomsten van de globale Shell-groep, en voor één derde in haar winst. Op technisch en organisatorisch gebied is de Shell-groep Amerikaans georiënteerd.

Dientengevolge zijn de Verenigde Staten de grootste producenten, raffinadeuren en verbruikers van olie ter wereld. Activa van ongeveer 42 biljoen gulden zijn door Amerikaanse maatschappijen in het buitenland in olie belegd, hetgeen neerkomt op één derde van de totale Amerikaanse buitenlandse investeringen.

De Amerikaanse maatschappijen produceren 100% van de olie uit Saoedi-Arabië, 75% van de olie uit Libië, 59% van de olie uit Koeweit, 40% van de olie uit Iran en 25% van de olie uit Irak.

Een weinig rooskleurige Amerikaanse betalingsbalans wordt opgevijseld door een winst van ruim één miljard dollar die de oliemaatschappijen uit hun werkzaamheden in het oliegebied jaarlijks naar Amerika overmaken.

Gelet op het *economisch* belang van de olie voor de Verenigde Staten en het *strategisch* belang van de olie voor Engeland en West-Europa, is de toenemende sovjet-invloed in Egypte en in het Midden-Oosten, in de Perzische Golf en de Indische Oceaan traumatisch te noemen.

Gezien de vorderingen die de Sovjetunie op het ogenblik maakt, is het heel goed mogelijk dat de Russische beer op een zekere dag in staat zal zijn, zijn rol te vervullen in het toekomstbeeld dat aan het begin van dit artikel werd afgeschilderd.

De Sovjetunie is de overheersende mogendheid in de Arabische landen rond de Middellandse Zee. Een nieuw verdrag voor de duur van 15 jaar met Egypte plaatst de Sovjetunie stevig in het zadel wat het bestuur van dat bijzonder belangrijke land betreft. Verder heeft de Russische vloot al een keten van bases — sommige nog niet bevestigd — rond de Indische Oceaan. Vanuit de Indische Oceaan wordt de toegang tot de Perzische Golf beheerst. Uit dat gebied vervoeren schepen de ongelooflijke olieproductie van tien Perzische Golflanden — waaronder Iran (3,3 miljoen barrels per dag), Saoedi-Arabië (2,9 miljoen barrels per dag), Koeweit (2,5 miljoen barrels per dag) en Irak (1,5 miljoen barrels per dag).

Wie eenmaal de Indische Oceaan beheerst en schrijlings op de flesschals van de Straat van Hormoez zit, beheerst de Perzische Golf. Het Kremlin is daarop uit.

Houd er ook rekening mee dat de Sovjetunie bij de „olie-business” in het Midden-Oosten betrokken is geraakt.

De Sovjetunie in de „olie-business”

Een overeenkomst die op 4 juli 1969 in Moskou tussen Irak en de Sovjetunie werd ondertekend, verplicht het laatstgenoemd land om „voorbereidingen te treffen voor de exploitatie” van de olievelden van Noord-Roemelië. De produktie zal direct 100 000 barrels olie per dag bedragen. Dit zal oplopen tot ruim 365 000 barrels per dag.

De olievelden van Noord-Roemelië moeten in het eerste kwartaal van 1972 gereed zijn voor exploitatie. „De Sovjet-Iraakse overeenkomst”, aldus de oliedeskundige George Stocking, „vormt de belangrijkste ontwikkeling in de jongste geschiedenis van de olie-industrie in het Midden-Oosten . . . Het betekent het eerste Russische bruggehoofd in een belangrijk olieproducerend land in het Midden-Oosten” (*Middle East Oil*, Vanderbilt University Press, 1970, blz. 315).

Interessant genoeg had de Iraakse premier Abdoel Karim el-Kassem op 25 juni 1961 al aangekondigd dat zijn land aanspraak maakte op Koeweit. Zou toekomstige Russische steun Irak ertoe bewegen zo'n aanspraak waar te maken?

Verder voeren Irak en Iran nog steeds een hevige propagandaoorlog met elkaar. De Perzen vrezen dat Irak door Rusland tot een extreme houding kan worden aangezet.

Van het Midden-Oosten naar de andere flesschals overspringend — Egypte en het Suezkanaal — zien we dat de Russen ook voor dit gebied een langdurige en bestendige belangstelling aan de dag hebben gelegd. Ook daar hebben zij zich nu, zoals vermeld, stevig verschanst.

Europa legt nieuwe belangstelling aan de dag

Europa wordt zich nu bewust van het feit dat de Sovjets er op uit zijn het Midden-Oosten te beheersen. Hoewel de sovjetaanwezigheid daar nog beperkt is, zal Europa ongetwijfeld gedwongen worden,

de koe bij de horens te pakken en zichzelf economisch, en zo nodig op andere manieren, te laten gelden.

Eén methode brengt economische bijstand met zich mee. Egypte is van plan een grote 42-duims pijpleiding met een capaciteit van 50 miljoen ton per jaar van Suez naar Alexandrië aan te leggen. Er zullen faciliteiten komen voor het laden

consortium van landen, waaronder Engeland, Frankrijk, Italië en Spanje, dat de pijpleiding zal aanleggen. Europees geld zal gedeeltelijk verantwoordelijk worden voor de aanleg van de 330 km lange pijpleiding.

Sinds 1967 hebben de West-Europeanen hun „junior”-rol in de Middellandse Zee en het Midden-Oosten herwaardeerd. Zoals in de rubriek „Vooruitlopend Nieuws” van

gevaar dat er een wereldconflict uit zou kunnen voortspruiten”.

Ons verslag in de rubriek „Vooruitlopend Nieuws” van ons novembernummer vervolgde met deze opmerkingen:

„Men kan verwachten dat de landen van de Europese Gemeenschap hun politiek ten opzichte van het Midden-Oosten zullen wijzigen en intensifiëren. Sinds bijna een jaar komen de ministers van buitenlandse zaken van de zes regelmatig bijeen om hun buitenlandse politiek te coördineren.

„De voormalige voorzitter van de Europese Commissie, Jean Rey, merkte onlangs met tevredenheid op dat de lid-staten van de Europese Gemeenschap nu pogingen in het werk stellen om hun buitenlandse politiek te harmoniseren. Hij zei echter dat hij er zich voor ‘schaamt’ dat West-Europa zich niet eenstemmig heeft uitgesproken over de crisis in het Midden-Oosten, waarbij Europese belangen zo diep betrokken zijn.”

Door het aanvaarden van de voorstellen vervat in een door Frankrijk voorgeslagen vredesverdrag hebben de Europeanen onmiskenbaar prioriteit verleend aan het houden en maken van vrienden onder de Arabische landen — de eigenaars van en de transitlanden voor de levensbelangrijke olie.

Japan in het Midden-Oosten

Japan zit ook niet stil, aangezien het zich aan aanzienlijke exploratiekosten gebonden heeft door een succesvol concurrerend bod te doen op olieconcessies zowel op het land als langs de kust van het veelbelovende, oliehoudende gebied van Aboe Dhabi. Op deze concessies kon door een groep van Japanse maatschappijen beslag worden gelegd ondanks internationale concurrentie van „gevestigde” olieproducenten.

De concurrentie tussen Russen, Japanners en Europeanen om de olie in het Midden-Oosten zal onvermijdelijk toenemen. Op het ogenblik is er slechts van een matig dreigende toestand sprake. Over de gehele linie komt vaak opmerkelijke samenwerking voor.

Japan en Rusland — historische rivalen — zijn b.v. overeengekomen om van de Siberische olievelden een pijpleiding naar de sovjetkust van de Grote Oceaan aan te leggen ter voorziening in de Japanse oliebehoeften.

Maar de samenwerking is zelfs nog verder gegaan. Ten gevolge van de sluiting
(Vervolgd op binnenzijde achterpagina)

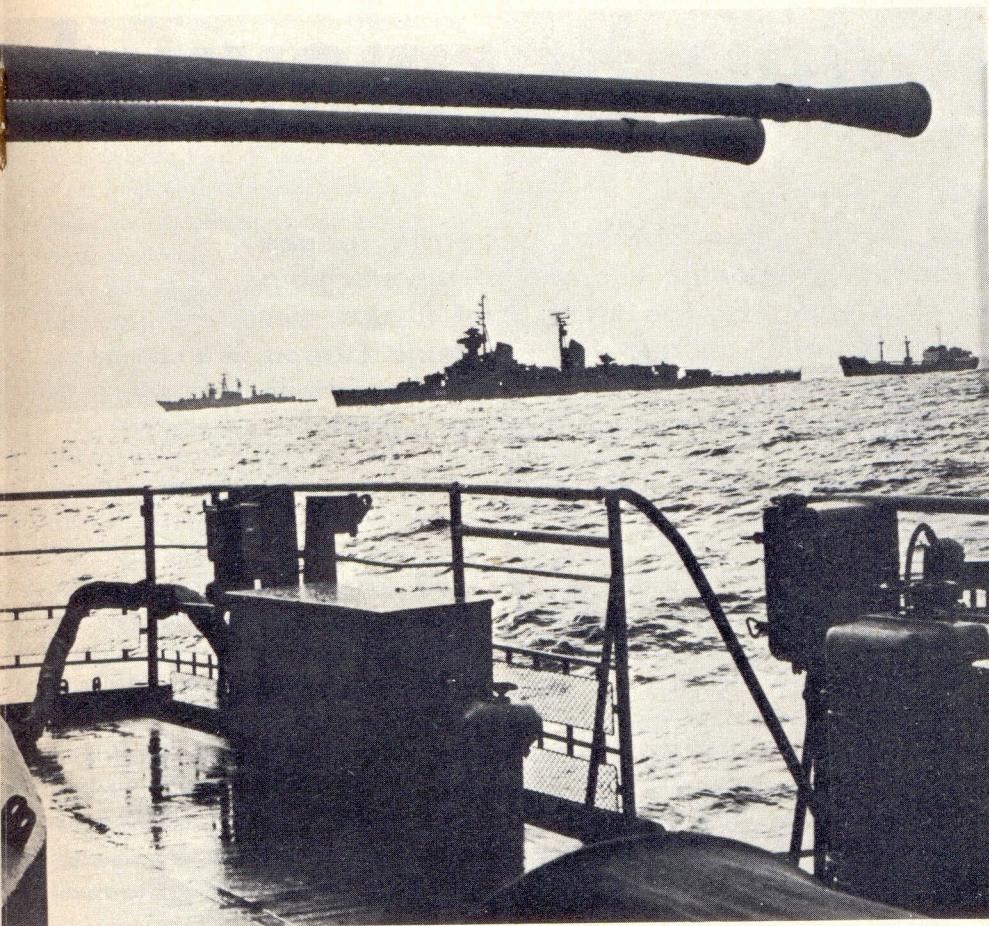

Foto: Tass (Sovfoto)

GROF ROOD GESCHUT — Sovjetvlootenheden op manoeuvre in de Middellandse Zee.

en lossen van de grootste tankers die men verwacht er te komen.

Mannesmann AG, de grootste producent van pijpleidingen in Europa, heeft toestemming van Bonn gekregen aan het Egyptische pijpleidingproject deel te nemen.

Regeringsfunctionarissen in Bonn redden dat de westerse deelname aan de economische ontwikkeling van Egypte noodzakelijk is ter voorkoming van een herhaling van de „vergissing” van de Aswan-dam. De westerse weigering tot deelname liep uit op de daaropvolgende penetratie van de Sovjetunie in Egypte.

Duitsland zal zich aansluiten bij een

ons novembernummer werd gemeld, gaf het maandblad van de voorlichtingsdienst van de EEG, *Europese Gemeenschap*, uiting aan zijn bezorgdheid over de crisis in het Midden-Oosten.

„De Europese Gemeenschap heeft een vitale belangstelling in het in stand houden van de vrede in de Middellandse Zee...”, aldus het artikel in *Europese Gemeenschap*.

„Als de Europese Gemeenschap al een politieke macht geweest was,” vervolgde dit officiële maandblad, „dan had zij kunnen voorkomen dat de twee supermachten in de Middellandse Zee vijandige posities innamen met het daarbij gepaard gaande

Italië en Ethiopië— oude banden hernieuwd

Ethiopië is een westers georiënteerd keizerrijk in een gebied waar landen gewoonlijk vijandig of onverschillig tegenover het christelijke Europa staan. Het is dus niet te verwonderen dat Italië, de rest van christelijk Europa en het Vaticaan een levendige belangstelling voor deze christelijke Afrikaanse natie aan de dag leggen.

door Carmelo Spiccia

ETHIOPIË — het tehuis van de „zwarte Jood”, de enige christelijke natie in Oost-Afrika, het domein van de eerbiedwaardige keizer Haile Selassie, die er aanspraak op maakt de „Leeuw van Juda” te zijn. Voor vele mensen is Ethiopië een raadsel, voor anderen is het enkel een naam in een aardrijkskundeboek. Voor Italië is het echter altijd een object van intensieve belangstelling geweest.

Deze belangstelling nam nog toe naar aanleiding van het bezoek dat Haile Selassie een jaar geleden aan Rome bracht. Het bezoek van de negus vond bij zowel de Italiaanse regering als het publiek een zeer gunstig onthaal. De betrekkingen tussen de beide landen zijn doorgaans van nauwe aard geweest, hoewel niet altijd hartelijk.

Op 2 mei 1889, gedurende de periode dat Italië in Afrika kolonies verwierf, werd er tussen Italië en Ethiopië een vriendschaps- en samenwerkingsverdrag afgesloten. De Ethiopische onderhandelaar was Menelek II, die in de maand november van hetzelfde jaar tot keizer van Ethiopië gekroond werd.

Spoedig ontstonden er meningsverschillen over artikel 17 van het verdrag dat in

de Italiaanse tekst geïnterpreteerd werd als zou dit van Ethiopië een Italiaans protectoraat maken. Na moeilijke en vruchteloze onderhandelingen brak er in november 1895 tussen de twee landen oorlog uit. Het Italiaanse expeditieleger onder het bevel van generaal Oreste Baratieri werd in 1896 bij Adoea verslagen. Het verdrag werd herroepen en Italië werd verplicht de onafhankelijkheid van Ethiopië te erkennen.

Mussolini valt Ethiopië binnen

Deze nederlaag bleef Italië 40 jaar lang dwars zitten. In 1936 stuurde de fascistische dictator van Italië, Mussolini, weer troepen naar Ethiopië, zagezegd om de nederlaag van 1896 te wreken. De Italiaanse troepen versloegen zonder moeite het slecht uitgeruste Ethiopische leger en keizer Selassie was verplicht in ballingschap te gaan. Persoonlijk deed hij te Genève een dramatisch beroep op de Volkenbond, maar Italiaanse afgevaardigden van de Volkenbond maakten hem openlijk belachelijk. De Volkenbond was machteloos om ten gunste van de negus op te treden.

Ethiopië werd geannexeerd en met Eritrea en Italiaans Somaliland werd het Italiaans Oost-Afrika.

Eigenaardig genoeg bleek de Italiaanse bezetting voor de Ethiopiërs in velerlei opzicht van grote zegen te zijn. Zelfs de keizer gaf dit toe. Zo merkte Haile Selassie b.v. naar verluidt op, nadat hij de hechte basis van het gecentraliseerde bestuur gedurende de vijfjarige Italiaanse heerschappij (1936-1941) gezien had: „Wat jammer dat ik nu al moet terugkomen; tien jaar later zou beter geweest zijn. In tien jaar zouden zij [de Italianen] wonderen verricht hebben.”

Sinds 1930 is het een der eerste zorgen van Haile Selassie geweest om zijn land op het 20-eeuwse niveau van het Westen te brengen. Toen hij uit ballingschap terugkeerde en de openbare werken, de wegen, de nieuwe scholen, hospitalen en de landbouwkundige en industriële ontwikkeling zag was de keizer aangenaam verrast.

Toen hij beseftte dat hij zelf deze hervormingen misschien nooit had kunnen invoeren, beval hij dat de duizenden Italianen in Addis Abeba als goede vrienden

van het land beschouwd moesten worden. Er werd geen wraak genomen.

Het christendom in Ethiopië

De ruggegraat van Haile Selassies macht is de Ethiopische Orthodoxe — of Koptische — Kerk. Zij vertegenwoordigt 40% van de bevolking. Het overige deel van de bevolking is over het algemeen islamitisch. Het orthodoxe christendom kwam gedurende de 4e eeuw naar Abessinië — de oude naam voor dit land — en maakte er het enige historisch christelijke land van Afrika van. De macht van de kerk is nog steeds aanzienlijk. Zij bezit één derde van al het land en een groot gedeelte van haar bezittingen zijn uitstekende landbouwgronden. Maar er liggen moeilijkheden in het verschiet voor de Koptische Kerk.

Er woedt nu al sinds maanden een godsdienstoorlog in Eritrea met het Eritreese Bevrijdingsfront, bestaande uit islamitische opstandelingen. Het doel van het Front, dat hulp van de Arabieren, van communistisch China, Syrië, Irak, Oost-Europa en Rusland ontvangen heeft, is de *islamitische gebieden* met het aangrenzende Soedan en andere islamitische landen te verenigen.

De keizer wordt geobsedeerd door de politieke acties en de aanmatigende houding van de omringende islamitische landen: Soedan in het westen, Somalia in het oosten en zuidoosten en de talrijke Arabische landen in het noorden. Een typisch commentaar is trouwens: „Wij zijn een eiland, omringd door vijandige Arabische staten, net zoals Israël”. Nog niet zo lang geleden waren de republiek Somalia en Ethiopië met elkaar in een oorlog verwickeld in de barre, kale streek rondom Ogaden in zuidoost Ethiopië.

Deze ontwikkelingen, te zamen met het feit dat Israël militaire adviseurs in Ethiopië heeft, wekt bij waarnemers het gevoel op dat Ethiopië, bij een nieuwe joods-arabische oorlog, in het conflict betrokken of zelfs aangevallen zou kunnen worden. Een dergelijke vrees voor een Arabisch mohammedaans blok zou Ethiopië meer en meer in de open armen van een christelijk Europa — misschien zelfs van Italië — kunnen drijven.

Foto: Keystone

KEIZER ONTMOET DE PAUS — Keizer Haile Selassie tijdens zijn bezoek van verleden jaar aan paus Paulus in het Vaticaan.

Wat de toekomst brengen zal

Hoe zou de katholieke kerk tegenover een dergelijke steeds groeiende vriendschap staan? Ongetwijfeld heel gunstig. Een dergelijke ontwikkeling zou heel goed passen in het plan, alle christenen in de schoot van Rome te brengen. Het zou tevens een uitstekende basis voor missiewerk in Afrika kunnen zijn.

In overeenstemming met de hartelijke ontvangst die de Italiaanse regering de keizer tijdens zijn bezoek in 1970 bereid had, noemde paus Paulus de negus een „nobel en goed man”.

De keizer gaf te kennen hoezeer hij

Italianen in Ethiopië verwelkomt door tegen president Saragat te zeggen: „Vandaag leven in ons land duizenden Italianen gelukkig en in vrede. Velen van hen beschouwen Ethiopië als hun tweede vaderland.”

„Met geen land ter wereld onderhoudt Ethiopië zulke hechte sentimentele banden of zelfs economische betrekkingen als met ons”, schreef *Epoca* (een Italiaans tijdschrift) van 15 november 1970.

Sindsdien zijn de relaties nog verbeterd. Nog nauwere economische en politieke samenwerking tussen de twee landen is zo goed als zeker. □

OUDERS DIENEN DE BESTE ONDERWIJZERS TE ZIJN

Het is bewezen dat de geestelijke en lichamelijke ontwikkeling van een kind tijdens de eerste zes jaar van zijn leven van grote invloed is op de volgende zestig jaar. Toch zijn vele ouders zich er niet van bewust hoe belangrijk het is om thuis hun kinderen persoonlijk op te voeden en te ontwikkelen.

door Clifford C. Marcussen

VIJF jaar geleden onthulde een regeringsonderzoek in de Verenigde Staten een opzienbarend feit over de opvoeding van het kind: *De voornaamste factor die de schoolresultaten van uw kind bepaalt, is niet de ervaring van de onderwijzer, de opleiding van het schoolhoofd, de afmetingen van het klaslokaal, de kwaliteit van de leerboeken, of andere, aanverwante, op het schoolgaan betrekking hebbende factoren.*

Het onderzoek heette: „Gelijke kansen bij het onderwijs”. Het werd aanvankelijk ingesteld als onderdeel van de wetgeving op de burgerrechten van 1964.

De resultaten waren verrassend en uitermate leerzaam. „Onderlinge verschillen in de faciliteiten en leerprogramma's van de scholen”, zo besloot het onderzoek, „hebben betrekkelijk weinig onderlinge verschillen in de persoonlijke resultaten van de leerlingen tot gevolg”.

Wat was dan de voornaamste factor die de schoolresultaten bepaalde? *Verreweg de belangrijkste factor die bij het onderzoek werd geconstateerd, was het gezinsmilieu van het individuele kind!* In feite openbaarde het onderzoek dat het mislukken van veel kinderen uit volksbuurten al uitgemaakt was voor ze naar de lagere school gingen.

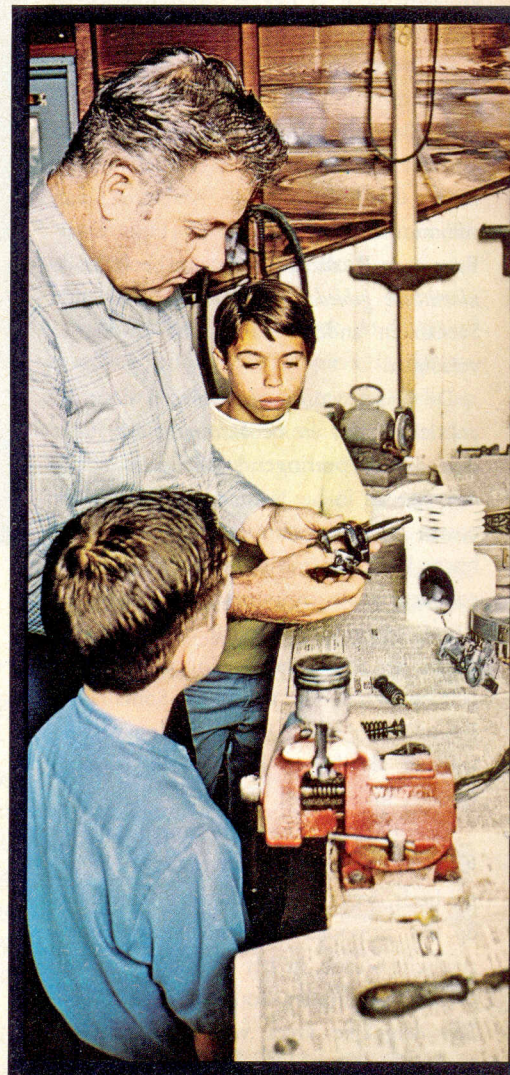
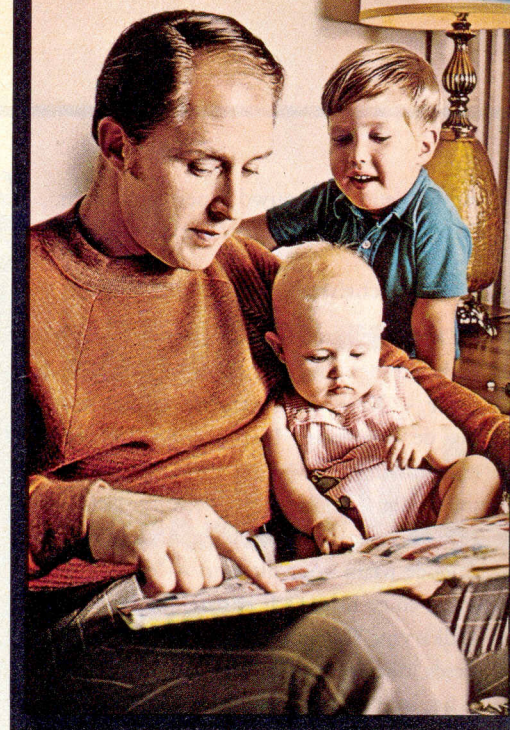
Er werd geconstateerd: „Wat de combi-

natie van niet met de school verband houdende factoren ook mag zijn — armoede, de buurt waar men opgroeit, laag ontwikkelingspeil van de ouders — die arbeiderskinderen een achterstand bezorgen in gedrag en taalbeheersing wanneer ze in de eerste klas van de lagere school komen, het is een feit dat de scholen deze achterstand niet hebben weten in te halen” (Nadruk van ons).

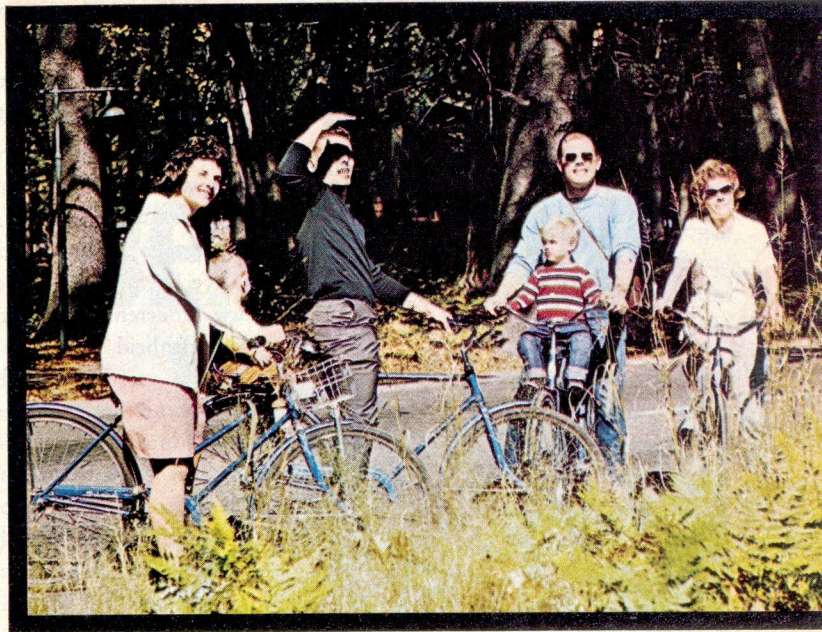
De vormende eerste vijf jaar

Gedurende de laatste tien jaar heeft het wetenschappelijk onderzoek op gebied van kinderopvoeding tijdens de eerste levensjaren het doorslaggevende belang van het gezinsmilieu van het kind aangetoond. Er was een tijd dat de meeste opvoeders meenden dat lichamelijke groei, sociale aanpassing en „schoolrijpheid” alles was wat een kind gedurende zijn eerste zes jaar kon ontwikkelen.

Nu zijn vele opvoedkundigen en kinderpsychologen ervan overtuigd dat de eerste zes jaren van het leven van een kind zijn vormingsjaren zijn. Dit zijn de jaren dat de persoonlijkheid, het karakter en de intelligentie van het kind gewoonlijk voor zijn leven bepaald worden. Dit zijn de jaren dat een kind het meest, het gretigst en op de natuurlijkste manier leert.

Foto's: Ambassador College

Dr. Benjamin Bloom van de Universiteit van Chicago heeft aangetoond dat een kind 50% van zijn intelligentie — zijn vermogen tot leren en bevatten van nieuwe begrippen — op vierjarige leeftijd ontwikkelt. Tegen z'n achtste jaar ligt zijn intelligentie voor 80% vast.

Het is veelzeggend dat b.v. programma's in de VS die beoogden de overgang naar de „grote” school voor het kind te vergemakkelijken, de ervaring opgedaan hebben dat het effect van zulke programma's snel verloren gaat. Maar wanneer ouders, die zelf een achterstand in scholing hebben, onderwezen worden hoe ze met hun kinderen moeten omgaan, blijft het effect behouden.

Momenteel is het duidelijk dat de schoolresultaten van een kind, zijn karaktertrekken, zijn persoonlijke waarden en zijn persoonlijkheid in de eerste plaats bepaald worden door het *gezinsmilieu* waarin het opgroeit.

De meeste kinderen en de meeste volwassenen zijn wat hun ouders van hen maken. De scholen zijn niet in staat de plaats in te nemen van ouders die tekort zijn geschoten in hun onverbreekelijk met het ouderschap verbonden verantwoordelijkheid in het grootbrengen, opvoeden en ontwikkelen van hun kinderen.

Een filosofie van afschuiven

De paradox is evenwel dat een filosofie van afschuiven van de verantwoordelijkheid om kinderen op te voeden tegenwoordig de overhand heeft. Veel ouders zijn de school als verantwoordelijk voor

het grootbrengen en opvoeden van hun kinderen gaan beschouwen.

Ouders hebben stilzwijgend de onderwijsinstellingen belast met het geven van onderricht op gebieden die buiten de traditionele leerstof liggen, zoals seksuele voorlichting op school. Niet dat het onderricht van zulke zaken verkeerd is. Maar het steeds groter wordende terrein van werkzaamheden van de lagere en middelbare school heeft tot een der grootste tragedies in de westerse opvoeding geleid. *Ouders zijn vergeten dat zij de voornaamste opvoeders dienen te zijn.*

Ouders beschouwen zichzelf niet als opvoeders. Men stelt zich opvoeders voor als betaalde beroepslui. En opvoeding wordt beschouwd als iets dat na het vijfde of zesde jaar van het kind beperkt blijft tot het leslokaal.

De meeste ouders staan er nooit bij stil dat ze een rol van wezenlijk belang spelen bij het onderricht in vakken zoals aardrijkskunde, actuele gebeurtenissen of rekenen.

De opvatting dat je „de opvoeding van je kind aan de beroepsmensen kunt overlaten”, is niet alleen de eigenlijke leerstof gaan beheersen, maar zelfs heel veel van de *verhouding* tussen ouder en kind. Te veel ouders doen geen speciale moeite hun kind gedurende de eerste vijf jaar van zijn leven te ontwikkelen. Zelfs de ontwikkeling van karakter en zedelijke normen wordt te vaak aan de school overgelaten in de hoop dat „de school hem misschien de discipline en het respect zal bijbrengen, waartoe ik niet in staat was”. Maar scholen en universiteiten zijn niet in staat zo'n

kunststuk te verrichten. In feite wijzen veel opvoeders de rol van karaktervormers af.

Ouders kunnen de trend helpen ombuigen door hun verantwoordelijkheid als onderwijzers weer op zich te nemen. Alleen op deze manier kunnen zij zich van een juiste ontwikkeling van hun kinderen verzekeren. Niet met een programma van strenge, schoolse discipline, onder druk, maar met goed doordachte doelstellingen in elementaire opvoeding. En door het leren interessant, vanzelfsprekend en plezierig te maken.

Tegenwoordig beklagen de scholen er zich over dat te veel ouders het klaslokaal als een vuilnisvat beschouwen, waarin ze hun afval kwijt kunnen — ongehoorzame, karakterloze en onverschillige kinderen. Hoe kunnen de scholen dan hun taak verrichten? Het is hoog tijd dat ouders eens een nieuwe kijk op hun kinderen krijgen en op het doorslaggevend aandeel dat zij als ouders in de opvoeding van hun kroost hebben.

Ouders staan er gunstiger voor

Eigenlijk genieten ouders een massa voordelen als zij met hun kleuters werken. Normaal gesproken kan niemand de invloed van een ouder op zijn kind zelfs maar half evenaren.

Jonge kinderen hebben een bijna onbeperkt vertrouwen in hun ouders. Aan het onderricht van een ouder wordt blindelings geloof gehecht. Kinderen hebben ook een sterk verlangen ouderlijke goedkeuring te verwerven. Ze zullen al het mogelijke doen

ouders, die werkelijk geïnteresseerd in en enthousiast over hun verrichtingen zijn te behagen. Maar tenzij deze houding met liefde wordt aangekweekt, kan zij gemakkelijk afsterven.

Ouderlijke leiding en onderricht zijn zó persoonlijk dat het nooit door scholen nagebootst kan worden. Ouders kunnen hun kinderen op een *persoonlijke* basis behandelen. Een onderwijzer heeft 30 à 40 of nog meer kinderen die zijn aandacht

Foto: Ambassador College

KINDEREN ZIJN GROTE IMITATORS — Kinderen worden meer beïnvloed door voorbeelden dan door woorden, zoals dit kind dat zijn sigaarrokende vader nadoet.

vragen — en maar weinig tijd voor individueel onderwijs.

Ouders moeten bedenken dat hun onderwijs niet op een hoog niveau hoeft te liggen of ingewikkeld hoeft te zijn. Een verklaring van het „waarom” kan voor een kind een bijdrage leveren tot zijn begrip van de wereld om hem heen.

Een ouder die geleerd heeft hoe zijn kinderen groot te brengen en op te voeden is echter een zeldzaam verschijnsel. Bekwaam ouderschap wordt beschouwd als een instinct dat op magische wijze verschijnt als het nodig is. Gewoonlijk heeft men geen idee van de verantwoordelijkheden en bestaat er geen inzicht in de grote mogelijkheden die in een kind schuilen. Er wordt geen speciale aandacht geschonken aan de ontwikkeling van die mogelijkheden. *En er wordt geen plan de campagne uitgestippeld.*

Wat moeten ouders hun kinderen dan

onderwijzen? En hoe moeten ze te werk gaan?

Een grote verscheidenheid van ervaringen

Een kind wordt geboren zonder dat het iets weet. Het moet alles leren. En veel van wat het jong leert, doet het op door ervaringen en experimenten.

Te beginnen in uw eigen huis moet u uw kinderen een zo groot mogelijke verscheidenheid van ervaringen verschaffen.

Het „werk” van baby's en peuters bestaat uit het rondlopen en onderzoeken van hun omgeving. Spieren en coördinatie worden ontwikkeld door kruipen, lopen en andere motorische bezigheden. Wetenschappelijk onderzoek heeft ook uitgewezen dat de prikkels van gecoördineerde bewegingen in de eerste levensjaren een doorslaggevende rol spelen bij de ontwikkeling van de hersenen.

De vrijheid door het grootste deel van het huis rond te dolen, is nodig voor een kind om zijn wereldje te kunnen begrijpen. Kinderen moeten geleerd worden wat ze niet mogen aanraken. Aan de andere kant moeten ouders hun huizen zó inrichten dat kinderen vrijelijk daarin kunnen exploreren met een minimum van „niet aankomen”.

Kinderen van alle leeftijden varen er wel bij in de dagelijkse gewone bezigheden betrokken te worden. Winkelen, de schutting verven, kennissen bezoeken of tuinieren zijn allemaal voor hun opvoeding nuttige ervaringen.

Speciale tochtjes naar de bossen, het strand, het buitenland, dierentuinen, boerderijen of bouwterreinen zijn ook belangrijk, leerzame ervaringen.

Een verscheidenheid van specifieke vaardigheden moet in elke jongen of meisje ontwikkeld worden naarmate ze ouder worden. Vaders moeten zoveel mogelijk hun zonen elementaire vaardigheden bijbrengen — de grondbeginselen van timmeren, tuinieren, technische reparaties enzovoort. Moeders moeten hun dochters huishoudkunde en tuinieren bijbrengen.

Ouders moeten de atletische en sportieve ontwikkeling van hun kinderen aanmoedigen. Elementaire bedrevenheid in coördinatie zoals touwtje springen, hardlopen, vérspringen, zwemmen, vangen en gooien is vereist als grondslag.

Teamsporten kunnen het samenwerken met anderen en de juiste soort van agressieve drijfkracht bevorderen. Kamperen, trekken, paardrijden, vissen en waterskiën

dragen veel bij tot de ontwikkeling van elk kind.

Kinderen hebben ook een grote verscheidenheid van sociale contacten en ervaringen nodig — van groepsuitstapjes tot ontvangsten thuis en uit eten gaan.

Dergelijke activiteiten voeden niet alleen op, maar wanneer zij in *gezinsverband* gedaan worden, zijn ze de concrete, persoonlijke ervaringen die ouders en kinderen tot elkaar brengen. Zulke gezamenlijke ervaringen dragen liefde en medeleven over. Ze scheppen een atmosfeer waarin diepere gedachten, gevoelens, dromen en hoop uitgedrukt kunnen worden. En ze overbruggen op doeltreffende wijze de generatiekloof.

Een verscheidenheid van ervaringen ontwikkelt ook het juiste zelfvertrouwen bij kinderen — een positief gericht uitzien naar nieuwe mogelijkheden in plaats van een zich terugtrekkend, weifelend en ontmoedigend minderwaardigheidscomplex.

Karaktervorming

Zelfs nog belangrijker dan de verschaffing van allerlei ervaringen is het feit dat de ouders in het bijzonder goed karakter, een positieve levenshouding, verantwoordelijkheidsgevoel en eerlijkheid moeten aankweken.

Thuis is de enige werkelijk doeltreffende plaats waar kinderen deze eigenschappen kunnen aanleren. Scholen kunnen het onderricht aanvullen, maar het grondpatroon wordt thuis gelegd. Boven alles zal het ouderlijk voorbeeld — uw voorbeeld — het karakter van uw kind bepalen. Kinderen volgen eerder een voorbeeld na dan een hele verhandeling. Een ouder kan zich niet permitteren te roken en hopen dat zijn kinderen zullen „doen zoals Papa zegt en niet zoals hij doet”.

Een vader die de maximumsnelheid overschrijdt totdat hij een politieagent ziet, of die tekeergaat als hij een bekeuring krijgt, leert zijn kinderen hetzelfde soort ongehoorzame gedrag. Hij leert zijn kinderen een houding aan van „het is goed zolang je niet gesnapt wordt”. Een moeder die haar echtgenoot kleineert, leert haar dochter hoe ze haar toekomstige echtgenoot moet behandelen.

Veel van de rebellie onder de hedendaagse jongeren is een reactie op de dubbele moraal — ouders die hun kinderen zeiden het ene te doen, terwijl de kinderen zagen dat de ouders het tegenovergestelde deden. Als ouders kinderen willen hebben met een gezond karakter en juiste opvatting (Vervolg op binnenzijde achterpagina)

BIOLOGISCHE REVOLUTIE

BEHEERSING VAN HET LEVEN OP KOMST?

Een explosie van biologische kennis belooft wereldschokkende ontdekkingen zoals genetische manipulaties, reageerbuisbaby's, beheersing van ouderdomsprocessen en zelfs het vooruitzicht van onsterfelijkheid! Maar deze vooruitzichten roepen een chaotische hoeveelheid ethische en morele vragen op.

door William F. Dankenbring

DE WERELD IS een nieuw tijdperk van ontdekkingen binnengetroten — de *biologische revolutie*. Ermeegepaard gaat het ontzagwekkend vooruitzicht van macht over het leven zelf.

Hier volgt wat vele biologen de mensheid in de komende 80 jaar in het vooruitzicht stellen:

- 1970-1980 — keuze van het geslacht der kinderen vóór hun geboorte
- 1980-1990 — „schepping” van leven in een reageerbuisje
- 1990-2000 — genetische microchirurgie via bestraling en laser
- 2000-2010 — groei van foetussen in kunstbaarmoeders
- 2010-2020 — productie van „kopieën” van dieren uit ééncellige organismen
- 2020-2030 — „kopieën” van menselijke wezens
- 2030-2040 — volle beheersing der menselijke genetica, erfelijkheid, kweken van nieuwe planten, dieren en mensachtige wezens
- 2040-2050 — schijndood (diepvriescellen)
- 2050-2060 — volle beheersing van ouderdomsprocessen; door de mens gemaakte onsterfelijkheid

Onlangs vond te Genève een conferentie plaats van ongeveer 100 geleerden, politici en theologen uit vijf werelddelen. Ze gingen diep in op de gevolgen van de biologische revolutie, de genetische manipulaties en de toekomst van de mens.

Confrontatie met een ontzagwekkende toekomst

Enkele van de explosieve vraagstukken waarmee de wereld tegenwoordig wordt geconfronteerd, kwamen aan de orde — sterilisatie van ouders met erfelijke ziekten, sperma- en ovabanken bevoorrad met voortplantingscellen van eminente donors, geslachtsbepaling, genetische manipulaties en transformatie van menselijke genen.

Professor L. Charles Birch van de Universiteit van Sydney trok de conclusie dat recente ontdekkingen nieuwe soorten ethische en morele problemen oproepen met „enorme mogelijkheden voor zowel goed als kwaad”. Het spook van de mens die nog meer werktuigen voor zijn eigen vernietiging in het leven roept, hing als een lijkwade over de conferentie.

Professor Salvatore Luria, een eminent Amerikaans geleerde, heeft intussen toegegeven een gevoel van „enorme angst” te hebben voor de potentiële gevaren ingeval de nieuwe kennis van de mens op het gebied van de erfelijkheid verkeerd gebruikt wordt.

Dr. W.H. Thorpe van de Universiteit van Cambridge, één der vooraanstaande experts op het gebied van het gedrag der dieren, verklaarde rondt: „De *ethische problemen* ... opgeroepen door de bevolkingsexplosie en door kunstmatige inseminatie, door de genetica en de neurofysiologie, en door de voortgang der sociale en geesteswetenschappen, zijn op zijn minst zo groot als die voortgekomen uit de *atoomenergie en de H-bom*”.

Ondanks de angsten en de onbeantwoorde vragen snellen de geleerden altijd maar voort en vergroten zij hun kennis in een fantastisch tempo.

Onbeperkt uitstel van de dood?

Dit is wat geleerden binnenkort voor mogelijk houden. Volgens Dr. James Bonner van het California Institute of Technology (Caltech), „staan de biologen op het punt een weg te vinden om de ouderdom uit te bannen en zo een mensenleven van 200 jaar mogelijk te maken”.

Maar anderen gaan nog veel verder. Dr. Jean-Bourgeois Pichat, hoofd van het Nationaal Instituut voor Demografisch Onderzoek in Frankrijk, voorspelde in 1966 dat sommige mensen binnen 50 jaar wellicht in staat zouden zijn om praktisch EEUWIG te leven! Een jaar later schreef Dr. Augustus B. Kinzel: „Wij zullen het vraagstuk van het ouder worden volledig onder de knie krijgen, zodat ongelukken eigenlijk de enige doodsoorzaak zullen zijn” (*The Second Genesis*, blz. 34).

De chirurgen van morgen — zo vertelt men ons — zullen in staat zijn om gebroken, beschadigde of versleten lichaamsorganen te vervangen door zulke bijzondere constructies als plastic hoornvliezen, beenderen van metaal, slagaderen van dacron, kunsthart en door computers bediende elektronische spieren. Misschien zullen zelfs uiteindelijk de hersenen te vervangen zijn. Gordon Taylor schreef in zijn boek *De biologische tijdbom* (Elsevier, 1968): „In de toekomst zult u in de gelegenheid zijn om bij een weefselbank — een soort van medische supermarkt — precies die oren uit te zoeken die u wenst”.

Zulke mogelijkheden klinken natuurlijk science-fictionachtig. Maar ze zijn niet louter luchtkastelen — zulke voorspellingen worden tegenwoordig in alle ernst gemaakt.

Op komst — ongeslachtelijke voortplanting?

Zelfs nader in het gezichtsveld liggen belangrijke veranderingen in de methode van voortplanting van mens en dier. Op de Amerikaanse Cornell Universiteit heeft Dr. Frederick C. Steward met de peen en de tabaksplant ongeslachtelijke voortplanting bereikt. Uit een volgroeide plant heeft hij één enkele cel genomen, deze chemisch behandeld, en vervolgens uit deze ene cel een geheel nieuwe peen of tabaksplant gekweekt die in staat was zaad voort te brengen en zichzelf voort te planten. Deze methode van ongeslachtelijke voortplanting wordt „klonen” genoemd.

Dr. J.B. Gurdon van de Universiteit van Oxford herhaalde dit kunststuk met een kikker. Hij nam een onbevucht kikkerei en vernietigde de kern ervan door bestraling. Vervolgens nam hij een lichaamscel van een andere kikker, verwijderde de kern daarvan met kleine chirurgische instrumenten en plantte deze kern over in de eicel. De nieuwe „cel”-combinatie begon te

groeien en zich te delen, en ontwikkelde zich tot een nieuw kikkervisje dat opgroeide tot een eenëige tweeling van de kikker waarvan de kern afkomstig was!

Hoelang zal het duren vooraleer zulke kloontechnieken op mannen en vrouwen toegepast worden? Dr. Kurt Hirschhorn, hoofd van de Afdeling Medische Genetica der Mount Sinai School voor Geneeskunde te New York, meent dat dit „wellicht veel eerder het geval zal zijn dan men denkt”.

De Nobelprijswinnaar Joshua Lederberg, geneticus, en Kimball Atwood, professor in de microbiologie aan de Universiteit van Illinois, geloven beiden dat ongeslachtelijke voortplanting van de mens, met als gevolg veelvoudige vermenigvuldiging van een individu, „vrijwel elk ogenblik” zou kunnen plaatsvinden. Met een spoedprogramma „zou het nu al gedaan kunnen worden”, beweert Dr. Atwood. Zelfs zonder zo'n programma zal het naar zijn mening „binnen enkele jaren” plaatsvinden.

Ongeslachtelijke voortplanting bij de mens? Dit moge vergezocht lijken, maar de geleerden bespreken de mogelijkheid in alle ernst. Zo zei de eminente Franse bioloog Dr. Jean Rostand: „Deze nieuwe techniek van voortplanting met de kern van één lichaamscel zou ons theoretisch in staat stellen om zoveel identieke individuen in het leven te roepen als men maar zou wensen. Een levend wezen zou honderden, duizenden malen vermenigvuldigd kunnen worden, *allemaal tot identieke tweelingen*. Dit zou kortom neerkomen op *menselijke voortplanting door stekken*, hetgeen een onbegrensde reproductie van hetzelfde individu — b.v. van een groot man — zou waarborgen” (Rosenfeld, *The Second Genesis*, blz. 138).

Duizenden „kopieën” van HITLER?

Grappen hebben de ronde gedaan over een nachtmerrie waarin acht Albert Einsteins acht exemplaren van *The New York Times* kopen.

Maar stelt u zich eens een wereld voor waarin de voortplanting plaatsvindt door het „stekken” van weefsel — waarin „kopieën” van bepaalde individuen bij honderden of duizenden worden afgedraaid. Wat zou er gebeurd zijn als Adolf Hitler over zo'n wetenschappelijk tijdperk had geheerst? Het is denkbaar dat er dan spoedig vele duizenden identieke Hitlers op de wereld zouden zijn losgelaten. Zou-

den zij allemaal hetzelfde lage karakter gehad hebben? De gedachte alléén al is weerzinwekkend. Of hij zou misschien een supermacht van geniale fysici hebben opgebouwd. Geleerden zeggen ons dat we bij de toekomstige generaties met zulke mogelijkheden rekening zullen moeten houden.

De fysioloog Lord Rothschild van de Universiteit van Cambridge zei in 1967 tot geleerden verbonden aan het Weizmann Wetenschappelijk Instituut in Israël dat hij verwachtte dat het klonen van mensen in de nabije toekomst een realiteit zou worden. Maar die mogelijkheid op zichzelf roept essentiële vragen op die om beantwoording vragen: wie zou zichzelf mogen klonen? Wat voor soort van toezicht zou worden ingesteld? En wie zou de controleurs controleren? En de meest fundamentele vraag: *Mag* het klonen eigenlijk wel?

Reageerbuisbaby's?

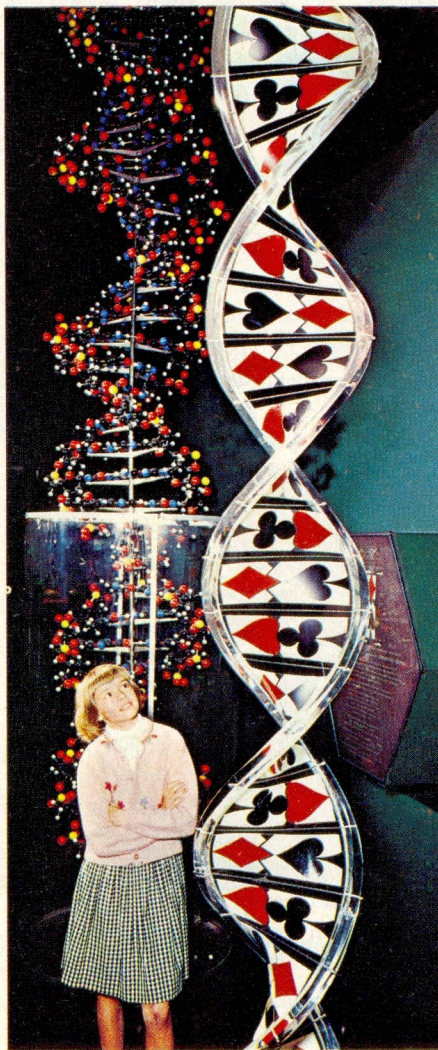
Een andere weg van het huidig wetenschappelijk onderzoek richt zich op het produceren van baby's in een reageerbuisje en roept dezelfde belangrijke problemen op.

De Italiaanse researchgeleerde en chirurg Daniele Petrucci heeft een menselijk ei genomen, dat in vruchtwater ondergedompeld en toen sperma eraan toegevoegd. Eén der spermatozoën bevruchtte het eitje. Het embryo bleef negenentwintig dagen in leven waarna de proefneming beëindigd werd.

Zal er eens een dag in de niet-te-verwijderde toekomst komen waarop onze samenleving over „babyfabrieken” zou beschikken, zodat vrouwen niet langer hun nakomelingen in hun baarmoeder hoeven te dragen? Zal het „ongemak” van zwangerschappen vermeden kunnen worden? Zullen de woorden „moeder” en „gezin” — in de zin waarin wij deze gebruiken — verouderd raken? Zullen we door computers bediende babyfabrieken meemaken om baby's te produceren, alsmede door computers geregelde opvoedingsfabrieken, zodat de „ouders” zich niet langer druk zouden behoeven te maken over het opvoeden van hun „kinderen”, over het zindelijk maken, het voeden, verschoneren, aankleden en verzorgen van hun kleintjes?

Dit zijn enkele van de ideeën die tot de mogelijkheden van morgen worden gerekend. Maar is er werkelijk iemand van ons die een zodanige wereld wenst?

Ongetwijfeld zullen vroeger of later vele vrouwen de gemakken van zwangerschap via het reageerbuisje verkiezen boven de ongemakken van een normale zwangerschap en bevalling, tenzij er iets gebeurt dat hieraan een halt toeroept. Geen mis-

Pacific Science Foundation
ONTCIJFERING VAN DE „LEVENSCODE” — Meisje naast model van DNA-molecule.

selijkheid meer morgen, geen trappelende baby meer en geen barensweeën meer. Maar zulke „gemakken” gaan wellicht ook vergezeld van een heleboel ernstige medische en sociale neveneffecten die de wetenschap zelfs nog niet eens *begonnen* is te onderkennen.

Van genetische microchirurgie . . .

Een ander aspect van de biologische revolutie is 's mensen toenemend vermogen om zich te bemoeien met de erfelijkheid van de mens zelf.

Molecuulbiologen zijn al begonnen met het ontcijferen van het „levensnoer”. Ze hebben een studie gemaakt van de fundamentele bouwstenen van alle erfelijke eigenschappen — het DNA-molecule (deoxyribonucleïnezuur).

Hoewel de geleerden zich nog in het beginstadium bevinden van werkelijk begrip van de menselijke DNA-structuur en van wat precies wat regelt in de volgorde van het genetisch gebeuren, verzamelen ze toch in snel tempo meer kennis hierover.

De Britse geleerde Dr. James Danielli maakte in 1970 bekend dat hij en zijn collega's erin geslaagd waren een levende cel samen te stellen uit afzonderlijke delen. Ze verwijderden de kern en wat cytoplasma uit een amoëbe, plantten er vervolgens cytoplasma en een nieuwe kern uit andere amoëben in en ongeveer 80% van de bijeengevoegde organismen bleef in leven.

Op een ander front der biologie, zo verklaarden de geleerden op de Universiteit van Wisconsin onlangs, hebben zij het eerste volledig kunstmatige gen samengesteld. Dr. H. Gobind Khorana, medewinnaar van de Nobelprijs voor geneeskunde in 1968, en zijn team bouwden hun gen uit eenvoudige organische chemische stoffen op. Volgens hem opent de opbouw van een gen voor de mens de weg om met de biologie van levende dingen, met inbegrip van de mens, te manipuleren. Dit zou in de toekomst kunnen leiden tot genetische vormgeving van mensen, „het formeren van mensen naar bestaande modellen, het produceren van atleten of intellectuelen”.

Geleerden zijn al in staat erfelijke eigenschappen te veranderen door middel van primitieve methoden, zoals b.v. het bombarderen met röntgenstralen, het gebruiken van chemische mutagenen — maar altijd is de daaropvolgende verandering schadelijk en zelfs dodelijk voor het organisme.

Hoewel de huidige technieken nog primitief zijn, voorzien de genetici toch de mogelijkheid van manipulaties met genen en toepassing der genetische chirurgie om ongewenste genen te verwijderen, ontbre-

kende genen te vervangen, of zelfs bestaande genen te veranderen.

Een zodanige microchirurgie zou uitgevoerd kunnen worden door pulserende röntgenstralen, lasers of andere bestralingen. Het is de hoop van geleerden, eens menselijke embryo's te kunnen onderzoeken en zulke chirurgische technieken toe te passen voor het verwijderen van bepaalde genetische fouten zoals hemofilie.

... tot het scheppen van NIEUWE WEZENS

Van de huidige embryonale kennis der erfelijkheidsleer is het een grote stap om daadwerkelijk door de mens opgestelde genetische blauwdrukken te produceren. Albert Rosenfeld zegt echter: „Als deze biochemische verfijning eenmaal bereikt is, als de mens eigenmachtig gedetailleerde genetische gegevens kan opstellen, *wordt zijn macht werkelijk goddelijk*” (*The Second Genesis*, blz. 143).

De mens speelt nu met de gedachte dat ook *hij* in de schepping kan liefhebben. Hij voorziet de mogelijkheid dat zijn reageerbuisjes en technologie misschien meer van hem zullen maken dan alleen maar een passieve „recipiënt” van wat er rondom hem bestaat.

Bezit de mensheid collectief de wijsheid om een zodanige kennis naar behoren te hanteren en zodanige gaven behoorlijk toe te passen? *Als* de mens werkelijk GODDELIJKE hoedanigheden ontwikkelt zodat hij naar willekeur NIEUWE LEVENSVORMEN kan scheppen, wat zou hij dan scheppen? Wie zou de beslissingen nemen? Hoe zou een dergelijke kennis worden gebruikt?

Rosenfeld vraagt vervolgens: „Maar wie is het dan die wij zullen aanwijzen om *voor ons GOD TE SPELEN?* Aan welke geleerde — welke staatsman, kunstenaar, rechter, dichter, theoloog, filosoof, opvoedkundige — en van welk land, ras of geloof — wilt u het overlaten het bestek te bepalen en te beslissen, zoals de Voorbeschikkers van Huxley, welke eigenschappen wenselijk zijn en welke niet?” (blz. 153.)

De mens moet deze vragen en dilemma's spoedig onder ogen zien. In de toekomst zullen computers worden gebruikt om de geleerden in staat te stellen het genotype van de mens volledig in kaart te brengen. Zou het, met die wetenschap, voor de geleerden mogelijk worden om hun eigen „programma's” op te stellen en computers te gebruiken voor het ontwerpen van

volkomen NIEUWE ORGANISMEN? Zouden biologen te weten komen hoe zij volledig nieuwe dieren, schepsels, wezens — „veredelde” planten, „veredelde” dieren voor speciale landbouwdoeleinden — misschien zelfs bovenmenselijke [?] schepsels, die de mens verre zouden overtreffen in kracht, intelligentie en gaven — moeten produceren?

Dit moge als een science-fictiondrama klinken, maar het is het niet. Het is de realiteit. Het is op komst... En de consequenties ervan zijn verschrikkelijk. Maar een andere richting van het wetenschappelijk onderzoek die tot nadenken stemt behandelt het vooruitzicht op door de mens tot stand gebrachte onsterfelijkheid.

De mens wil „VOOR GOD SPELEN!”

Het is duidelijk dat geleerden met ontzagwekkende krachten beginnen te experimenteren. De GROTE vraag is nu: hoe zal de mensheid deze kennis GEBRUIKEN?

De geschiedenis der mensheid is er een van bloedvergieten, oorlogen en geweldpleging. De mens heeft niet geleerd zijn gewelddadige driften te beheersen. Zouden genetici, met dit feit voor ogen, wel *mogen* blijven spelen met potentiële krachten die verkeerd gebruikt kunnen — en, zoals de geschiedenis getuigt, ook *zullen* worden?

De mogelijkheden van een „genetische oorlogvoering” zijn verschrikkelijk reëel. Ze vallen te vergelijken met het afschrikwekkend potentieel van thermonucleaire oorlog. Wat zijn de kansen dat in de toekomst zo'n oorlog de mensheid zou verzwelgen? De vooruitzichten zijn niet bemoedigend, gezien het trieste getuigenis der oorlogen waar de mensheid in het verleden door haar stomiteiten in terecht is gekomen.

De ontzagwekkende nieuwe krachten die de mens opbouwt of in het vooruitzicht stelt, zouden de mensheid in versnelde vaart bij een onvermijdelijke dag van afrekening kunnen doen belanden — een huiveringwekkende dag van Frankenstein-achtige waanzin en catastrofe.

Een moreel dilemma

Hoewel er veel waarschuwend stemmen zijn opgegaan, geloven de meeste geleerden over het algemeen dat de mens hóórt te doen wat hij ook maar *kán* doen. En sommige theologen sluiten zich bij deze

redenering aan. Eén zei: „Als de mens betere rassen kan fokken via genetische technieken of via het maken van baby's in reageerbuisjes, waarom zou hij dat dan niet mogen doen?” Hij voegde eraan toe: „In de grond van de zaak is het de plicht van de mens aan zijn eigen leven vorm te geven”.

Deze conclusie is algemeen. Zij mag erg overtuigend klinken. Maar is zij deugdelijk? Behoort de wetenschap iets te doen alleen omdat zij het *kan* doen?

Vanzelfsprekend is er niets verkeerd met zuivere wetenschap op zichzelf, of wetenschap als zodanig. Het is op zichzelf niet noodzakelijkerwijs slecht dat de mens zijn geest voor het verwerven van kennis aanwendt. De fundamentele vergissing ligt in de *benadering* van de wetenschap door de mens en in hetgeen hij met die wetenschap doet.

Een voorbeeld: een groot deel van het wetenschappelijk en biomedisch onderzoek richt zich veeleer op transplantatie van versleten of zieke organen, ontbrekende delen, dan op het in de eerste plaats VOORKOMEN van gebreken of ziekten. Zou de wetenschap haar research en het genereren van kennis eigenlijk niet beter dienen te gebruiken voor het VOORKOMEN van de ziekten der mensheid door zich toe te leggen op kennis die gericht is op het voorkomen?

Harttransplantaties zijn een duidelijk voorbeeld van deze benadering der wetenschap. De opbloeiende technologie maakt het voor chirurgen mogelijk bij harttransplantaties wonderen tot stand te brengen. Dr. Paul Shumway van de Stanford Universiteit zei: „Ik denk dat we over 10 jaar in Amerika in staat zullen zijn om jaarlijks 2000 tot 3000 harttransplantaties te verrichten”.

Maar waar het *wé*kelijk om gaat volgens Dr. Thomas Gonda, waarnemend directeur van het Stanford Ziekenhuis, is dit: „*Waarom liggen onze prioriteiten niet aan de andere kant — aan de PREVENTIEF MEDISCHE ZIJDE?* ... Als we 70 cent per dag zouden kunnen uitgeven zodat onbemiddelde aanstaande moeders tijdens hun zwangerschap voldoende voeding kunnen hebben, zouden we meer tot stand brengen bij het voorkómen van belangrijke gebreken in hun nageslacht. Tenzij deze werkelijke problemen bevredigend en snel worden aangepakt, zal al dit spectaculair

pionierswerk niet veel verschil maken.”

Als de wetenschap om te beginnen al haar krachten zou aanwenden om te VOORKOMEN dat deze medische en gezondheidsproblemen ontstaan, dan zou een groot winstpunt behaald kunnen worden. Maar te velen verspillen hun spuurwerk aan het een of andere „wondermiddel” om kanker

gaat nemen. Dit gevaar werd zeer duidelijk aan de orde gesteld door Dr. Leroy G. Augenstein, hoofd der biofysische afdeling van de Universiteit van de staat Michigan: „De wetenschap maakt snelle en verwoede voortgang, maar al te vaak houdt ons vermogen om onze pas verworven krachten te banteren geen gelijke tred. In toenemende mate roe-

in omvang en risico. De kloof wordt geleidelijk een steeds bredere afgrond tussen kennis en wijsheid.

Ten einde deze kennis verstandig te gebruiken moeten we eerst vaststellen wat de mens is en waarom hij bestaat. Kennis op zichzelf is noch goed noch kwaad — maar wel de wijze waarop zij wordt gebruikt zal of goed of kwaad zijn. Tenzij de mensheid de morele en ethische wijsheid verwerft om zijn kennis op de juiste manier te gebruiken, wordt de wereld met het grootst denkbare gevaar geconfronteerd.

MOET de mens voor God spelen?

Sommige geleerden *nemen aan* dat er geen goddelijke bedoeling achter de aanwezigheid van de mens bestaat en dat de mens voor God móet spelen — in feite doet hij dat in vele gevallen al. Of wij nu voor God willen spelen of niet, zo vertellen ze ons, we hebben geen andere keus.

Als een echtpaar b.v. besluit een zwangerschap tot een ontijdig einde te brengen, spelen zij dan eigenlijk al niet voor God? Als een chirurg een moeilijke operatie verricht, speelt hij dan eigenlijk al niet voor God? De geleerden *nemen* daarom aan dat de mens *geen andere keus* heeft dan voor God te spelen. Deze veronderstelling dat de mens voor God moet spelen, houdt duidelijk de voor de hand liggende veronderstelling in dat een Opperwezen *niet* bestaat.

Slechts weinigen schijnen te beseffen dat deze fundamentele levensbeschouwing die hieraan ten grondslag ligt, de drijfveer vormt voor een groot deel van het biologisch onderzoek. Deze gaat er vanuit: „Of er is geen God, of als er een is, dan kunnen wij Hem niet kennen. Hij heeft ons aan ons lot overgelaten. Daarom zijn wij, geleerden, afhankelijk van wetenschappelijke ontdekkingen ter oplossing van de wereldproblemen. We moeten ons verlaten op het biologisch en genetisch onderzoek om te weten te komen hoe erfelijke afwijkingen voorkomen kunnen worden. Aangezien we alle goddelijk geïnspireerde kennis als ‘verdichtsel’ van de hand wijzen, moeten we voor ons zelf, via proefnemingen en ontdekkingen, uitmaken wat goed of slecht is, juist of onjuist.”

Deze levensbeschouwing is de methode
(Vervolg op pagina 32)

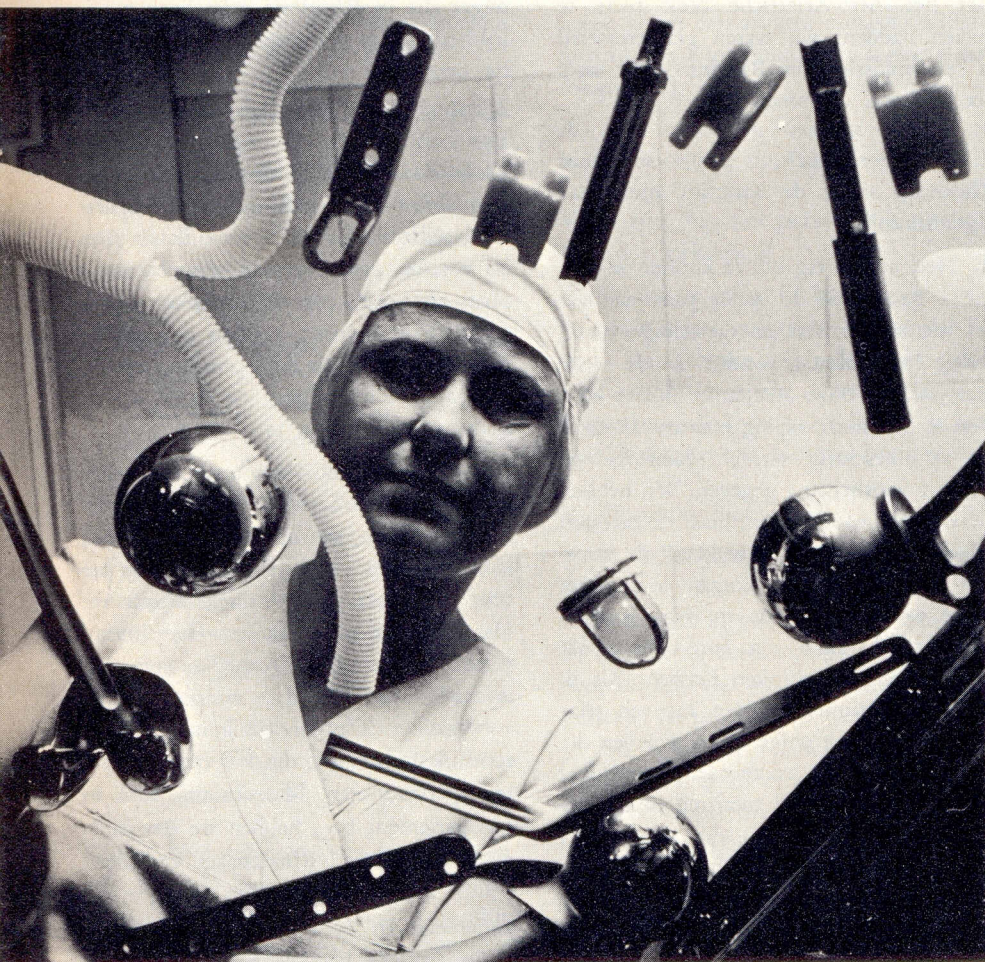

Foto: Wide World

RESERVEONDERDELEN VOOR DE MENS — Machinale vervangstukken uitgesteld in het hoofdziekenhuis van Massachusetts.

te genezen, aan de een of andere doorbraak in de kennis op het gebied der immuniteit of aan de een of andere nieuwe chirurgische techniek om onvolkomen genen te wijzigen.

Er ligt echter een nog meer fundamentele overweging aan de moderne biologische wetenschap ten grondslag.

De grote vergissing

Het gaat om het voor de hand liggend gevaar dat de mens zijn lot in eigen handen

pen de vorderingen die op vele gebieden der wetenschap en technologie worden gemaakt, *ethische en morele dilemma's* op die **ONMOGELIJK door de feiten alleen kunnen worden opgelost** (Come, Let Us Play God, blz. 3).

Op vele terreinen van de wetenschap, zegt Dr. Augenstein, verdubbelt onze kennis elke 7 tot 10 jaar. Naarmate het tempo toeneemt, wordt de kloof tussen ons vermogen om nieuwe kennis te vergaren en deze *verstandig toe te passen*, steeds groter

EXCLUSIEF INTERVIEW

met

IAN SMITH
*Premier van Rhodesia**(Vervolg van pagina 8)*

stellen. Wij waren teleurgesteld dat de Amerikanen, evenals de Britten, hierin partij trokken. Van de Britten was het te verwachten, omdat zij in werkelijkheid de sponsors van de sancties waren. Ook hier was het niet de huidige Britse regering, maar de daaraan voorafgaande socialistische regering in Groot-Brittannië, en wij vonden het bijzonder jammer dat dit van twee landen moest komen, waar wij, sinds wij hier zijn, altijd nauw mee verbonden zijn geweest. Wij waren vroeger, zoals u ongetwijfeld weet, een deel van het Britse Gemenebest. Wij hebben altijd zeer dicht aan de zijde van Engeland en de westerse machten gestaan. Wij hebben in de twee laatste wereldoorlogen met hen gevochten. Wij waren een van de eersten die toesnelen om onze hulp aan te bieden toen de oorlog verklaard werd.

Nu zien we, afgezien van het feit dat we door onze vijanden in deze wereld aangevallen worden, en dat zijn de communisten, dat we in een nog grotere mate worden aangevallen door onze vrienden in de wereld ten gevolge van sancties. Het is dus voor Rhodesia moeilijk te begrijpen waarom dit zo moet zijn.

V. Denkt u niet dat de regeringen van deze beide landen — Engeland en Amerika — door de wereldopinie of door het overweldigende Afrikaanse blok in de Verenigde Naties tot enigszins overhaaste besluiten werden gedwongen?

A. Ik denk dat dit tot op zekere hoogte het geval was. Wat de VS betreft denk ik dat zij de houding aannamen dat dit een Brits probleem was en dat zij daarom de Britse beslissing moesten volgen. Maar er bestaat geen twijfel aan dat zij tot overhaaste besluiten werden gedwongen; ik kan u zeggen dat ik dit al eens eerder heb waargenomen. Ik verraad helemaal geen groot geheim wanneer ik zeg dat tijdens een van de discussies die ik met Harold Wilson had toen hij premier was,

hij tegen me zei: „Het zou voor u en mij gemakkelijk zijn dit probleem op te lossen als het alleen maar ons tweeën betrof”. Hij zei: „Dat is het probleem niet. Het probleem is of u mij een oplossing kunt geven die ik aan het Afro-Aziatische blok kan verkopen.” Dat waren Harold Wilsons eigen woorden.

Onder die omstandigheden was dat onmogelijk. Ik moest hem zeggen dat wij met het Afro-Aziatische blok niets te maken hadden; wij waren geïnteresseerd in een oplossing die Rhodesia, ons land, het best zou uitkomen.

V. Mijnheer Smith, is het toerisme in Rhodesia sinds de sancties merkbaar afgenomen?

A. Nee, ik ben erg blij te kunnen zeggen dat er gedurende de laatste paar jaar wat het toerisme betreft een geweldige verandering heeft plaatsgevonden. In de eerste paar jaar van onze onafhankelijkheid kwamen er hier maar weinig mensen. Ik denk dat ze afschrikt werden. Men had ze foutieve voorlichting gegeven. Wij hebben hiervan veel voorbeelden, maar de meesten hebben deze „vogelverschrikker” nu doorzien en de toeristen komen in grotere getale dan ooit tevoren in onze geschiedenis naar dit land — in feite denk ik dat we alle records gebroken hebben. Als ik me goed herinner, werden me een paar maanden geleden enige feiten gegeven die erop wezen dat er iedere nacht gemiddeld meer dan tienduizend toeristen in Rhodesia overnachten en van die tienduizend komen er tenminste tweehonderd uit de Verenigde Staten van Amerika. Het ziet er dus op het gebied van toerisme beslist niet slecht uit.

V. Amerikanen zijn hier dus welkom om zelf de situatie te komen bekijken?

A. Wij zien iedereen graag. Ik verzeker u dat Amerikanen of wie dan ook kunnen komen en Rhodesia voor zichzelf zien. Wij hebben niets te verbergen. In feite hoef ik er verder niets over te zeggen. Het enige wat wij vragen is dat men de waarheid over Rhodesia vertelt en dan zijn wij allang blij.

V. En Amerikaanse reporters, vertegenwoordigers van de pers van laten we zeggen grote tijdschriften zoals *Time*, *Newsweek*, *Life*, of de CBS of een van de andere televisienetten? Krijgen zij vrije toegang tot Rhodesia?

A. Voor zover ik weet zijn deze mensen welkom.

V. En zijn Amerikaanse toeristen, ongeacht hun kleur of godsdienst, in gelijke mate welkom?

A. Zeker. Ik heb hier zowel zwarte als blanke Amerikaanse toeristen ontmoet.

V. Bestaan er voor een Amerikaanse neger die in Rhodesia reist geen moeilijkheden wat restaurants en accommodatie betreft?

A. Nee, niet voor zover ik weet.

V. In Zuid-Afrika is deze situatie enigszins anders dan in Rhodesia. De apartheidspolitiek, en nu spreek ik als leek en toerist, bevordert in zowel restaurants als hotels een uitgesproken segregatie. Veel mensen hebben gezegd dat uw regering in dit land ook de richting van apartheid opgaat — bent u van mening dat dat zo is?

A. Het is een feit, zoals u opmerkte, dat ons beleid niet hetzelfde is. Veel mensen zetten ons op één lijn met Zuid-Afrika, maar dat is niet juist. Ik wil noch op het een, noch het ander kritiek uitoefenen. Het geval wil dat we een verschillend beleid voeren. Ik wil me niet in een discussie over het voor en tegen ervan verwickelen. We zijn bezig met een erg moeilijk probleem in dit deel van de wereld te experimenteren. Maar in ons land, in ons parlement b.v., hebben we één parlement voor geheel Rhodesia en er hebben zowel Afrikanen als blanken zitting in dat parlement. In Zuid-Afrika hebben ze een parlement van blanken en in de Bantostans brengen zij Afrikaanse parlementen tot ontwikkeling. Dat is het fundamentele verschil in ons beider beleid. Dat van ons is één land en Zuid-Afrika is in werkelijkheid verdeeld in twee verschillende naties momenteel.

V. Enige tijd geleden legde Sir Roy Welensky, een voormalig premier van Rhodesia ten tijde van de federatie, de volgende verklaring betreffende de nieuwe grondwet af, en ik citeer: „Het is een heel droeve dag. Wij hebben nog nooit de deur voor Afrikaanse ontwikkeling gesloten, maar deze nieuwe grondwet moet tot een confrontatie leiden.” Wat is uw antwoord op die beschuldiging?

A. Roy Welensky is uiteraard een partij-politicus en hij is in oppositie t.o.v. mijn partij. In feite was hij in één verkiezing zelfs onze tegenkandidaat; dit is dus partijpolitiek en we zullen ons erbij moeten neerleggen dat we hierover van mening verschillen. Ik zou zeggen dat de feiten in het huidige Rhodesia zijn bewering tegen spreken. Ik herhaal, en de statistieken bewijzen dat Rhodesia tegenwoordig meer rust en vrede heeft dan ooit in zijn geschiedenis het geval was. Het is moeilijk tegen feiten als deze in te redeneren.

V. Hoe staat het met uw noordelijk buurland Zambia, vroeger een deel van de oude federatie? Er woonden daar veel blanken — boeren, veehouders, zelfs zakenlieden, enzovoort. Hebben sommigen van hen het land verlaten of wonen ze er nog?

A. Velen zijn weggegaan. Er zijn nog wel enige blanken, maar zelfs deze overgeblevenen houden hun oog op de deur. Als ze weg konden en hun bezittingen konden meenemen, dan denk ik dat de meesten van hen nu wel vertrokken zouden zijn. Maar wanneer je bijvoorbeeld je geld in een zaak of boerderij gestoken hebt en je ziet dan dat als je weggaat je je hele levenswerk en je investeringen achter moet laten, dan ga je niet zo gauw weg. Dit is de reden waarom zoveel blanken in Zambia blijven, maar ik kan u verzekeren dat de meesten maar wat graag weg zouden willen als ze de kans kregen.

V. In Kenia gebeurde iets dergelijks en vele blanken vertrokken meteen naar andere landen, waaronder Australië; mogelijk kwamen sommigen ook hierheen. Ik weet dat velen naar Engeland teruggingen. Wat zou er naar uw mening in Rhodesia gebeuren als er eventueel een zwarte, Afrikaanse meerderheidsregering zou komen?

A. Tot mijn spijt moet ik zeggen dat ik denk dat men waarschijnlijk dezelfde soort van omstandigheden zou zien, tenzij dit natuurlijk iets zou zijn dat door verdienste tot stand gekomen was; en dit is ons beleid. Als de Afrikaan in de toekomst zijn positie verdient en verdient te regeren, dan zullen wij daar geen bezwaar tegen hebben. Waar wij echter wel tegen zijn, is het met opzet verlagen van de normen ten einde mensen te grieven die toevallig een bepaalde huidskleur hebben. Wij zeggen: laat verdienste het criterium zijn. Dit

is ons beleid en een Afrikaan heeft in Rhodesia dezelfde rechten als een blanke om aan de top te komen. Er staat een Afrikaan bijvoorbeeld niets in de weg om de zetel in te nemen die ik op het ogenblik inneem. En onder die omstandigheden hebben wij naar mijn mening in Rhodesia niets te vrezen.

V. U heeft blijkbaar eens een uitspraak gedaan dat er in Rhodesia tijdens uw leven nooit een zwarte meerderheidsregering zou zijn. Bent u die mening nog toegedaan?

A. Mijn verklaring was dat ik niet geloofde dat die er zou zijn.

V. U zou dus niet persoonlijk trachten het te voorkomen?

A. Ja, dat is juist. Er kan van mij niet gezegd worden, gezegd te hebben dat dat nooit zou gebeuren. Ik geloof niet dat er tijdens mijn leven een zwarte regering zal komen omdat ik denk dat zij dit op basis van verdienste niet kunnen bereiken.

V. Waarom niet?

A. Ik kom terug op wat ik al eerder gezegd heb: Aan het begin van deze eeuw hadden deze mensen nog niet eens met de beschaving kennis gemaakt. Zij wisten niet wat een wiel was. Zij waren in huiden gekleed. Ik probeer nu niet provocerend te zijn, maar dit is geschiedenis, dit zijn feiten. U kunt in een paar jaar niet van een volk verwachten dat ze historisch een toestand bereiken waarin zij welopgevoed en beschaafd zijn en in staat de regering van een land over te nemen en te voeren. In feite hebben we klassieke voorbeelden ten noorden van ons, van zwarte Afrikanen die al 100 tot 200 jaar vóórdat de zwarten in dit land met de beschaving in aanraking waren, en toch hebben ze een ongelooflijke warboel gemaakt van de overname en het bestuur van hun land. Er is dus nog minder kans dat mensen die pas een derde of een vierde van de tijd in contact met de beschaving geweest zijn, succes zouden hebben. Dit is, naar mijn mening, gewoon gezonde logica.

V. Mijnheer Smith, hoe lang duurt uw ambtsperiode?

A. Er worden om de vijf jaar verkiezingen gehouden.

V. Wanneer wordt de volgende verkiezing verwacht?

A. Onze laatste verkiezing heeft geloof ik net iets meer dan een jaar geleden plaatsgevonden zodat we dus nog ongeveer drie à vier jaar voor de boeg hebben.

V. Maakt u zich zorgen over de bestendiging van uw eigen regering?

A. Nee, op het ogenblik maak ik me niet al te veel zorgen.

V. Blijkbaar hoopten veel mensen buiten Rhodesia dat er door de sancties en door een isolement van de economie onmiddellijk ontevredenheid onder zowel de blanken als de zwarten in het land zou uitbreken. En, als uw regering ten val gebracht zou kunnen worden, dan zou er een andere grondwet worden aangenomen die voor het Afro-Aziatische blok in de VN aannemelijker is. Wat u betreft, mijnheer Smith, hangt het Rhodesische beleid zoals u dat omschreven heeft, bijna geheel af van het feit dat u en uw regering aan de macht blijft? Bent u van mening dat als u door verkiezingen of op een andere wijze zou verdwijnen, er een nieuwe grondwet zou worden aangenomen?

A. Ik geloof dat dit een zich overgeven aan wensdromen is. Onze grondwet is nu de grondwet van Rhodesia, erkend door ons hooggerechtshof en de enige manier waarop deze veranderd kan worden, zou ten eerste een proces via ons parlement zijn. En het tweede argument is dat naar mijn mening de meerderheid van de zwarte Afrikanen achter mijn regering en de huidige grondwet staat. Ik weet dat dit in feite zo is. De stam — de hele stamstructuur, en dit is de basis van de Afrikaanse sociale structuur in Rhodesia, ondersteunt wat wij gedaan hebben.

Wij hebben deze mensen namelijk vrede en rust gebracht. Voordat wij aan de macht kwamen, gingen de door de communisten aangezette zogenaamde Afrikaanse politici rond om de Afrikanen te intimideren door hen af te ranselen, hun huizen in brand te steken en hun vrouwen aan te randen. Maar het merendeel van de Afrikanen zijn fatsoenlijke, vredelievende mensen die met rust gelaten willen worden om hun werk te doen en hun eigen leven te leiden.

Zij kwamen dus tot de conclusie dat als dit het soort leven was dat een zwarte regering hen zou brengen, dan lang moge

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels -

RADIO MANX - 188 m (1594 kHz) - zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 - 89 & 91 FM - zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans -

RADIO LUXEMBURG - 1239 m - 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN - Felsberg, Saar, Duitsland - 1647 m (182 kHz) - zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits -

RADIO LUXEMBURG - 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) - zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans -

RADIO MIRAMAR - Porto, Portugal - 382 m - zaterdags: 22.30.

IN CANADA

In het Frans -

CJSA - Ste-Agathe-des-Monts, Quebec - 1230 kHz - 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags en zaterdags: 17.00.

In het Engels -

CKY - Winnipeg - 580 kHz - zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5:30.

CKFH - Toronto - 1430 kHz - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

CKOY - Ottawa - 1310 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans -

4VBM - Port-au-Prince, Haiti - 1430 kHz - 's woensdags: 19.45.

4VGM - Port-au-Prince, Haiti - 6165 kHz - 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - 's maandags, donderdags en zaterdags: 20.45.

RADIO CARAIBES - St. Lucia, Kleine Antillen - 840 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 6.15.

In het Engels -

RADIO BARBADOS - Pine Hill, Barbados - 795 kHz, - zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdags: 9.30; zaterdags: 11.00.

ZFB 1 - Radio Bermuda - 960 kHz - dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE - Georgetown - 560 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING -

Kingston - 560 kHz - dagelijks: 24.00.
Mandeville - 620 kHz - dagelijks: 24.00.

Montego Bay - 700 kHz - dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) - 750 kHz - dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN - Trinidad -

's maandags t/m zaterdags: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - dagelijks: 18.30.

In het Spaans -

XESM - Mexico 12, D.F. - 1470 kHz - zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA - Lima, Peru - 1320 kHz - zondags: 19.00.

WIAC - San Juan, Puerto Rico - 740 kHz, 102,5 FM - zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 - Santiago, Chili - zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels -

DZAG - Manila - 960 kHz - dagelijks: 20.00.

KSBK - Okinawa - 880 kHz - zondags: 12.06.

HSAAA - Bangkok, Thailand - 600 kHz - zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels -

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE - 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) - 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels -

2KY - Sydney - 1020 kHz - 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA - Ballarat - 1320 kHz - zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK - Brisbane - 1300 kHz - zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT - Hobart - 1080 kHz - zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels -

WEVD - New York - 1330 kHz, 97,9 FM - dagelijks: 22.00.

KGBS - Los Angeles - 1020 kHz, 97,0 FM - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO - Seattle - 710 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WEDO - Pittsburg - 810 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 7.30.

WEAW - Chicago - 1330 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 0.15 en 8.00.

WWL - New Orleans - 870 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 22.30.

KSL - Salt Lake City - 1160 kHz - dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

de regering van de blanken blijven bestaan. Zij [de door communisten geleide zwarten] speelden precies in onze kaart. Ik ben er absoluut van overtuigd dat wij met toestemming van de meerderheid van blanken en zwarten in Rhodesia regeren.

V. Mijnheer Smith, als u uw land beziet als een microcosmos van de problemen der gehele aardbol, wat denkt u persoonlijk dat de toekomst over tien, 20, 50 jaar van nu af in petto heeft? Wat ziet u voor Rhodesia in de toekomst?

A. Ik denk dat als de rest van de wereld ons een eerlijke kans zou geven, wij met succes zouden kunnen bewijzen dat zwarten en blanken in Afrika in harmonie samen kunnen leven. De basis van het hele probleem is dat de mens moet staan op handhaving van normen, dat we verdienste het criterium laten zijn. Ik geloof dat er problemen, niet alleen in Afrika maar in de gehele wereld, zijn voortgekomen waar de mensen hun toevlucht genomen hebben tot een verzoeningspolitiek door concessies, en normen verlaagd hebben om dit doel te bereiken. □

WAAROM ZOVEEL ZIEKTE?

Hoort u ziek te zijn — of u maar „zo-zo“ voelen? U dient de weg naar een gezonder, meer dynamisch leven te kennen. Schrijf om onze kosteloze overdruk: ZEVEN REGELS VOOR EEN BLAKENDE GEZONDHEID.

Persoonlijk

van

(Vervolg van pagina 2)

stelde president Wilson, uit altruïstische motieven, de *Volkenbond* voor.

Na de wapenstilstand van 11 november 1918 werd de *Volkenbond* te Genève opgericht. Maar de Eerste Wereldoorlog maakte geen EIND aan alle oorlogen.

Het woord „wapenstilstand” betekent eigenlijk PAUZE. En dat is wat het in feite was. De vijandig tegenover elkaar staande machten begonnen in 1939 — toen de pauze volwassen was geworden (21 jaar) — verjongd en van nieuwe wapens voorzien aan de volgende ronde.

In 1945, na het einde van deze ronde, kwamen vele staatshoofden te San Francisco bijeen om de Verenigde Naties op te richten. Opnieuw hadden we de oorlog gevoerd die aan ALLE OORLOGEN EEN EIND ZOU MAKEN! De Verenigde Naties zouden alle toekomstige oorlogen moeten voorkomen.

Maar sindsdien hebben er al meer dan 40 oorlogen gewoed. Er is natuurlijk nog de oorlog in Vietnam en de smeulende oorlogssituatie in het Midden-Oosten.

Maar ondanks de 6000 jaar van een vruchteloos streven naar VREDE — werken voor VREDE — strijden voor VREDE — vechten voor VREDE — gaan de heersers van de wereld door met het streven naar, werken, strijden en vechten — en intrigeren — voor VREDE. De aandacht van de wereld is nu gericht op de kansen die president Nixon maakt om tenminste „de vrede en het evenwicht in Azië” — zo niet wereldvrede — te bevorderen.

Hoe beziet men die kansen?

De uitwerking van het presidentiële bezoek

Zal het bezoek van president Nixon aan Peking belangrijke concessies van Rood China kunnen winnen?

Zal het leiden tot concessies inzake Taiwan? Met betrekking tot Zuid-Vietnam? In verband met de handel? Op het gebied van diplomatieke betrekkingen? Zal Rood China bereid zijn af te zien van zijn openlijk beleden programma van het aantichten, steunen en leiden van revolutio-

naire bewegingen in andere delen van de wereld?

Of, vragen sommigen zich af, zal het presidentiële bezoek een tweede München worden? De Nationalistische voorzitter van de commissie voor overzeese zaken vergeleek de voorgenomen reis met het bezoek van de belangrijkste politieagent ter wereld aan het hol van de grootste bandiet ter wereld. Hij vergeleek ook het bezoek van de Amerikaanse president aan het vasteland van China met het bezoek van premier Neville Chamberlain aan Adolf Hitler in München kort vóór de Tweede Wereldoorlog. Na dat bezoek keerde de premier triomfantelijk met zijn paraplu naar Engeland terug in de veronderstelling dat hij VREDE bewerkstelligd had. Toch was de naar vrede strevende heer Chamberlain te München genoodzaakt geweest al de concessies te maken, toegeeflijk al het water in de wijn te doen, daarbij denkend dat hij er VREDE mee kocht. De Führer aanvaardde alle concessies en verzoeningspogingen en begon daarna toch de oorlog.

De Nationalistisch Chinese leider Kao Hsin vreest schade aan het imago van de Verenigde Staten als gevolg van dit bezoek.

LATER, Saigon, 27 juli:

De *Pacific Stars and Stripes* van vandaag, de krant van de Amerikaanse troepen, schrijft dat Peking niet genegen is zijn harde lijn jegens de Verenigde Staten te wijzigen, zelfs al heeft zijn premier president Nixon uitgenodigd hem te bezoeken. Het „haat Amerika”-refrein blijft aanhouden en de heer Nixon wordt in officiële Chinese rapporten nog steeds „het opperhoofd van het Amerikaanse imperialisme” genoemd.

Het artikel vermeldt verder dat in de laatste drie dagen — het is nu tien dagen geleden dat de heer Nixon zijn aanstaand bezoek aankondigde — Peking twee grote aanvallen gelanceerd heeft op wat het „het Amerikaanse imperialisme” noemt.

Het hoofd van de FBI, J. Edgar Hoover, heeft naar verluid gezegd dat Peking Amerika als „zijn grootste vijand” beschouwt. Deze verklaring is naar men meldt afgelegd in een besloten zitting van de Senaat, drie weken vóór de aankondiging van de heer Nixon van zijn voorgenomen bezoek.

Natuurlijk is de Amerikaanse president van al deze dingen op de hoogte. Hij hoopt dat zijn bezoek een stap zal betekenen naar het normaliseren van de be-

trekkingen. Maar als men de communistische denkwijze en de communistische doelstellingen en praktijken kent, zal men beseffen dat een dergelijke hoop weinig kans heeft. Communistische leiders beschouwen zulke pogingen om tot vrede te komen als een teken van zwakte, waar alle mogelijke voordeel uit gehaald moet worden. Zij hebben slechts respect voor één ding — OVERMACHT!

De eisen van Rood China

Weer later, 28 juli, HONG KONG:

De prijs die communistisch China van de Verenigde Staten gaat vragen voor het aanknopen van volledige diplomatieke betrekkingen werd hier vandaag bekendgemaakt. Natuurlijk wist ik dat er een prijs zou zijn. Premier Tsjoë En-lai verwacht alles te KRIJGEN en niets te hoeven geven. Dat is de communistische manier van doen. Ze handelen alleen vanuit een sterke positie. Zij erkennen alleen OVERMACHT!

Deze prijs, die nu hier in Hong Kong gepubliceerd is, werd door premier Tsjoë op 19 juli opgesomd. Het is een prijs zoals een zegevierende militaire commandant zijn verslagen vijand zou opleggen. Natuurlijk betekent het een zetel in de Verenigde Naties. *Maar nog veel meer!*

Tsjoë eist dat de Verenigde Staten hun bondgenoot, Nationalistisch China, zou bedriegen door ontrouw te worden aan hun plechtige verzekeringen. Hij zegt dat de Verenigde Staten het verdedigingsverdrag dat zij in 1954 met Tsjang Kai-sjek hebben gesloten, moeten herroepen.

Onvoorwaardelijke overgave?

Maar er is nog méér! Amerika moet, als een natie die zich na een oorlog onvoorwaardelijk overgeeft, al zijn militaire installaties in en rondom Taiwan (Formosa) ontmantelen en zijn bondgenoot, het VRIJE China, hulpeloos achterlaten om door Rood China ingenomen te worden.

Rood China heeft meer dan eens bedreigd Taiwan met geweld te bezetten, maar elke keer hebben de Amerikaanse zeestrijdkrachten de communisten daarvan weerhouden. Als de heer Nixon aan deze arrogante eisen toegeeft, zou Amerika tegenover de gehele wereld zijn gezicht volkomen verliezen! Het zou het EINDE betekenen van het prestige van de VS in de ogen van de wereld! Nu reeds lijkt het of de Verenigde Staten alle trots op hun grote macht verloren hebben.

Andere eisen van Tsjoë En-lai:

De Indochinese kwestie (Vietnam) moet eerst (op Tsjoe's manier) tot een oplossing gebracht worden.

De VS moeten erkennen dat „de regering van de Volksrepubliek China” de ENIGE wettige regering is die het Chinese volk vertegenwoordigt. En hij bedoelde hiermee ook de bevolking van Nationalistisch China. Taiwan moet gezien worden als een provincie van Rood China.

Tsjoe En-lai heeft gezegd dat dit China's standpunt is — „en het zal niet veranderen!”

Hij verzet zich resoluut tegen elk idee van „twee China's”, of „één China, één Taiwan”. Nationalistisch China moet derhalve uit de Verenigde Naties gezet worden. [Inmiddels een feit geworden, red.]

Op 20 juli verzekerde de heer Nixon Tsjang Kai-sjek dat Amerika zijn verplichtingen zal nakomen.

Misschien geeft dit de lezer enig idee van het probleem dat president Nixon onder ogen moet zien bij zijn pogingen enigermate „vrede te sluiten” met hetzij Mao Tse-toeng of Tsjoe En-lai.

Natuurlijk is het prestige van de heer Nixon aanzienlijk gestegen toen hij — voordat hij president was — te Moskou tegen Chroestjov inging en hem bij een woordenwisseling de baas bleef. Zal hij in staat zijn in Peking concessies los te krijgen en een totale verzoeningspolitiek te vermijden? Natuurlijk zal hij niet alleen Tsjoe maar ook Mao ontmoeten, hoewel hij

waarschijnlijk het meest met Tsjoe zal praten.

Daar gaan we dus weer — in deze woelige wereld waarin alles zich in een steeds sneller tempo voltrekt, maakt de Amerikaanse president plannen om Rood China te bezoeken op een VREDESmissie.

Gedurende 6000 jaar hebben koningen, keizers, presidenten en regeringen voor de VREDE gevochten. Ze zijn het nog steeds aan het proberen.

Maar er is GEEN VREDE.

WAAROM NIET?

WAAROM zijn al de pogingen van regeringen en heersers gedurende 6000 jaar tevergeefs geweest?

Een oorzaak voor elk gevolg

Ik herhaal het keer op keer — er is vanzelfsprekend een OORZAAK voor elk gevolg. Alles is een kwestie van OORZAAK en GEVOLG!

Maar de mensheid schijnt altijd de OORZAAK to veronachtzamen en een poging te doen het GEVOLG te bestrijden.

Ik herhaal het nog eens — er zijn overduidelijk maar TWEE MANIEREN van leven mogelijk: GEVEN en NEMEN! Deze wegen gaan in tegenovergestelde richtingen. De wereldregeringen, evenals de industrie, de handel, het zakenleven, de sport, de maatschappij, zijn allemaal gebaseerd op het „NEMEN” — op hebzucht, begeerte, zelfzucht, naijver, jaloezie, afgunst, onverschilligheid ten opzichte van

anderen — op verwerping van God en van Zijn openbaring.

En dat is de OORZAAK van oorlog, tweedracht, geweld en chaos!

We hebben oorlogen gevoerd om een EIND te maken aan alle oorlogen! Het heeft niet geholpen — en het zal niet helpen!

De ECHTE WAARHEID, Ambassador College en de hiermee geassocieerde instellingen WERKEN VOOR WERELDVREDE!

Maar *niet* door tweedracht, vechten of politieke of militaire middelen. Wij werken voor WERELDVREDE door de juiste OPVOEDING — door DE MANIER VAN LEVEN die naar VREDE leidt te onderwijzen! Wij kunnen de wereld DIE MANIER VAN LEVEN niet opdringen — zelfs niet aan onze lezers. Het gebruik van GEWELD is onze opdracht niet.

Maar we naderen nu snel de dag dat, als de wereld géén acht slaat op deze werkzaamheden van liefde en vrede, alle mensen hun leven zullen inzetten op de vraag of de LEVENDE GOD met oppermachtige, bovennatuurlijke MACHT *al dan niet bestaat*, of Die in staat is de MACHT OVER TE NEMEN en met onweerstaanbare macht de wereld te DWINGEN de weg van „liefde” op te gaan — de weg van innerlijke bezorgdheid voor het welzijn van anderen — van samenwerken, dienen, helpen en samen delen. De WEG die de oorzaak is van geluk, vreugde, voorspoed — en VREDE! □

BIOLOGISCHE REVOLUTIE

(Vervolg van pagina 27)

van *vallen en opstaan*. Onverbrekelijk verbonden met deze levensbeschouwing is de wetenschap dat vele experimenten slecht zullen aflopen, dat vele fouten zullen worden gemaakt en dat sommige mensen onvermijdelijk misbruik zullen maken van welke verworven kennis dan ook. Deze levensbeschouwing flirt op weergalozeschaal met uiteindelijke catastrofe.

KENNIS tot elke prijs?

Sinds duizenden jaren heeft de mens overeenkomstig deze levensbeschouwing geleefd. Hij is voortdurend op zoek naar kennis verkregen door niets anders dan

proefnemingen. Hij heeft voortdurend de openbaringen van welke god dan ook van de hand gewezen en heeft geprobeerd „voor God te spelen”. Nu staat hij pas op het punt „voor God te spelen” op een grotere schaal dan ooit tevoren.

De fundamentele levensbeschouwing achter een groot deel van de huidige biologische revolutie is dezelfde als die de mens sinds onheuglijke tijden heeft bewogen. Door het afwijzen van goddelijke openbaring is de moderne wetenschap via proefnemingen op zoek naar gezondheid en onsterfelijkheid.

Wat zal het resultaat van zulke grootscheepse proefnemingen zijn?

Kijk eens naar het rijk der fysica. Geleerden deden proeven en leerden het geheim van het atoom te ontcijferen. Deze kennis werd gebruikt voor de bommen die tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog op Nagasaki en Hiroshima vie-

len, en vandaag de dag staat de wereld te wankelen op de rand van een nucleaire Derde Wereldoorlog.

De mensheid heeft gegeten van de „boom der kennis van goed en kwaad”, en zij heeft altijd — zoals de geschiedenis getuigt — uiteindelijk haar pas verworven kennis gebruikt voor het KWADE. Het resultaat? Lijden, chaos, geweld en dood zonder weerga.

Wij vragen ronduit: is dit soort „kennis” werkelijk de moeite waard?

We mogen onszelf niet voor de gek houden door te zeggen dat de mensheid fundamenteel is veranderd of dat de menselijke natuur in de grond niet onvolkomen is. Het verstandig gebruik van grote en ontzagwekkende krachten kan de mens, in zijn huidige toestand, niet toevertrouwd worden. Onze ogen te sluiten voor de verschrikkelijke en bewezen feiten der geschiedenis is vragen om catastrofes. □

OUDERS BESTE ONDERWIJZERS

(Vervolg van pagina 22)

tingen, dan moeten zij er eerst voor zorgen dat hun eigen karakter gezond is en hun opvattingen juist.

Het grootbrengen en ontwikkelen van kinderen is nog steeds de verantwoordelijkheid van de ouders. En ouders kunnen nog steeds de beste onderwijzers zijn — als ze alleen maar willen leren h^oe. Geen enkele instelling kan de goede invloed van liefhebbende, attente en toegewijde ouders vervangen. □

„ZWART GOUD”

(Vervolg van pagina 17)

van het Suezkanaal was er een probleem op korte termijn met betrekking tot het vervoer van sovjetolie naar Japan ontstaan. Het dilemma werd op een zeer bevredigende wijze opgelost. Irak en British Petroleum sloten zich ter oplossing daarvan bij Japan en de Sovjetunie aan. De sovjetolie werd door olie van British Petroleum uit Irak vervangen. Als tegenprestatie haalde British Petroleum een gelijke hoeveelheid ruwe sovjetolie uit de havens van de Zwarte Zee voor verbruik in haar Westeuropese markten, waarvan de normale aanvoer uit het gebied ten oosten van Suez was onderbroken.

Iedereen trok profijt van deze samenwerking en een probleem werd in de hoogste vorm van internationaal staatsmanschap en zakendoen opgelost.

Het valt te hopen dat alle betrokken volken — Europeanen, Russen, Arabieren, Japanners, oliemaatschappijen en anderen — voor 100% zullen blijven samenwerken ter oplossing van hun geschillen en problemen.

De annalen van de geschiedenis zijn

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?”

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloersheid en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levens onderging een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalfstal andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken” lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW (De WERELD VAN MORGEN)* voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprankelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers vrijwillige Medewerkers. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijelijk gegeven worden. Wij zoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoegen gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-
doening.

echter niet geruststellend. Landen onderhouden alleen nauwe banden als hun nationale belangen overeenstemmen. De vrees bestaat dat Russische, Arabische, Europese en Japanse nationale belangen uiteindelijk met elkaar in conflict zullen

komen — met de reële mogelijkheid dat de strijd om olie, het politieke mineraal, het lont zou kunnen vormen voor een oorlog in het Midden-Oosten, waarbij het huidige Joods-Arabische conflict in het niet zou zinken. □

IN DIT NUMMER

★ RHODESIA — NA ZES JAAR ONAFHANKELIJKHEID

De furore over Rhodesia's eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring is afgezakt tot een zacht gerommel. Op 11 november 1971 was het de zesde verjaardag van 's lands onafhankelijkheid. Zie pagina 3.

★ EXCLUSIEF INTERVIEW MET IAN SMITH

Premier Ian Smith beantwoordt vragen over de uitwerking van de sancties tegen Rhodesia, de huidige economische situatie in zijn land en de relaties met Zwart Afrika. Zie pagina 6.

★ OLIE UIT HET MIDDEN-OOSTEN — „ZWART GOUD” VOOR EUROPA

Europa en Japan zijn in grote mate afhankelijk van olie uit het Midden-Oosten, een gebied vol spanningen. Wat zou er gebeuren als de Sovjetunie of de landen van het Midden-Oosten zouden verhinderen dat die kostbare olie Europa of Japan bereikt? Zie pagina 11.

★ ITALIË EN ETHIOPIË — OUDE BANDEN HERNIEUWD

Italië, de rest van christelijk Europa en het Vaticaan leggen een levendige belangstelling voor deze christelijke Afrikaanse natie aan de dag. Zie pagina 18.

★ OUDERS DIENEN DE BESTE ONDERWIJZERS TE ZIJN

Vele ouders zijn zich er niet van bewust hoe belangrijk het is om thuis hun kinderen persoonlijk op te voeden en te ontwikkelen. Zie pagina 20.

★ BIOLOGISCHE REVOLUTIE

Een explosie van biologische kennis belooft wereldschokkende ontdekkingen. Maar tegelijkertijd roepen ze een chaotische hoeveelheid ethische en morele vragen op. Zie pagina 23.